

Lord Syster

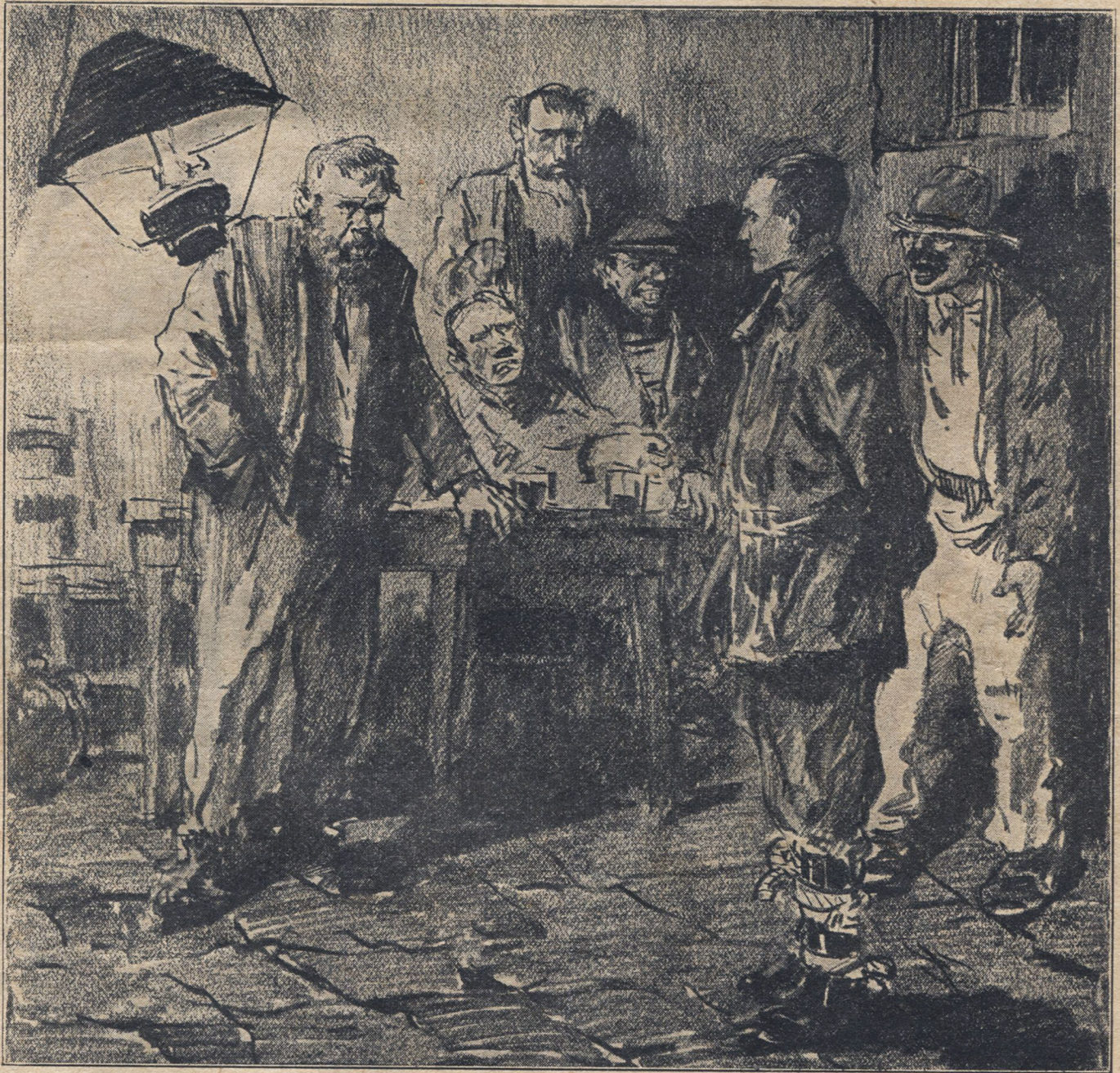
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 641

DE GELE DUIVELS

20 CENT

Ben jij John Raffles?

NIEUWE SERIE.

DE GELE DUIVELS.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

De wegen van het toeval.

Het middernachtelijk uur had juist geslagen, toen een vage gedaante zich losmaakte van een boschje rodondendrons in den zijtuin van Hamilton Mansions een van de grootste huizen, en zeker o:k een van de oudste, in King Albert Lane. Deze straat, als men het zoo noemen kan, strekt zich uit langs Hyde Park, over een lengte van een paar kilometers. En overburen zijn er dus niet. De bewoners hebben het uitzicht op de wereldberoemde Rotten Road, het ruiterspad, dat reeds vermaard was in de dagen van Koningin Victoria, toen zij nog een bevallig bruidje was, en dat door tallooze schilders en teekenaars ver-
eeuwigd werd.

De gedaante was ternauwernood zichtbaar, toen zij bukkend voortsloop, om reeds het volgende oogenblik te worden opgeslokt door de

diepe schaduwen terzijde van het groote, oude heerenhuis.

Het was zomer, maar de maan was in haar eerste kwartier en nauwelijks zichtbaar. De lucht was betrokken, en het was op deze plek dan ook zoo duister, dat men ternauwernood een hand voor oogen kon zien.

Maar de gedaante die daar voortsloop moest wel zeer goede oogen hebben, gewend om hun meester in de duisternis den weg te wijzen, want enkele minuten later doemde zij weer op een andere plek op, in de onmiddellijke nabijheid van een venster.

De man richtte zich op, — want de gedaante was er een van vleesch en bloed, en toonde dat spoedig genoeg — juist toen er heel in de verte een eigenaardig sein klonk. Het leek wel wat op het fluiten van den merel. De man

bleef een oogenblik luisterend staan, knikte toen tevreden, deed nog een stap naar het raam, en toen klonk heel even een zacht getik van metalen voorwerpen, nauwelijks verneembaar boven het geruisch van de takken der struiken uit, die door een heftigen wind werden bewogen.

De man had het waarschijnlijk op het raam voorzien, en heel zacht kraakte nu en dan iets van het houtwerk. Er verliep een kwartier, en toen moest het luik zich gewonnen geven, dat het raam aan de buitenzijde afsloot.

Het overige scheen voor den indringer van weinig beteekenis te zijn, want er waren nog geen vijf minuten verlopen of de ruit volgde het voorbeeld van het luik, en verklaarde zich de mindere. Keurig uitgesneden rustte het stuk glas reeds tegen den muur en niets bellette nu den man verder naar binnen te klauteren. Nu stond hij reeds in het groote, fraai gemeubelde vertrek, dat schaars verlicht werd door het licht van zijn lantaren, die hij had aangeknipt, na de zware, fluweelen, met zijde gevoerde gordijnen, weder zorgvuldig voor het venster te hebben dichtgetrokken.

De kamer was gemeubeld in den stijl van Lodewijk XV, de stoelen waren gecapitonneerd met blauwe, gebloemde zijde, en alle meubelen hadden dien sierlijken vorm, die eigen was aan dat tijdperk van opperste kunst en diepst verval, onmiddellijk voorafgaande aan de vreeselijke uitbarsting van het volksgeweten in Frankrijk, en van de lang opgekropten haat tegen de knevelaars en onderdrukkers; een ongeloofelijk wanbeheer, hetwelk de schoonste kunstuitingen in het leven riep, ten koste van het zweet en het bloed der bevolking.

De inbreker — want omtrent zijn hoedanigheid behoeft men nu zeker niet langer te twifelen — liet, door de gaten van het masker heen, dat hij zich zooeven voor het gelaat had gebonden, zijn blikken voor een oogenblik door dit kostbare vertrek gaan, waar een tweetal zeer schoone schilderijen van Fragonard hingen, benevens een voortreffelijke copie van Watteau's „De inscheping naar het eiland Cythera“.

Hij stond een oogenblik in gedachten stil voor een kast met gewelfde paneelen, en glasdeuren, om den inhoud daarvan te bewonderen, prachtige Sevrèsbeeldjes, oud zilverwerk, en snuisterijen uit een lang vervlogen tijdperk, fraai bewerkte tabaksdozen, horloges, met kostbaar gesteente versierd, en andere voorwerpen van waarde.

Die man leek wel een kunstkenner te zijn, want lang gleden zijn blikken liefkoozend over al die fraaie dingen die daar achteloos bijeen waren gelegd, alsof zij geen waarde hoegenaamd bezaten.

Als met moeite ontrukte hij zich aan den aanblik van die oude pracht, en richtte daarop zijn schreden naar de witgelakte vleugeldeuren, fraai gebeeldhouwd.

Hier bleef hij een oogenblik staan luisteren, onbewegelijk als een standbeeld, wel vijf minuten, zonder dat zich iets aan hem bevoog.

Maar alles in het groote huis bleef stil.

Het was duidelijk dat men zich daar reeds ter ruste had begeven.

Nu greep de inbreker voorzichtig den deurknop, en draaide dien om.

Hij keek in een volkomen duistere gang, aan het einde waarvan een zwak lichtschijnsel te zien was, afkomstig van de enkele lamp, die in de groote vestibule moest branden, waarop deze gang uitliep.

Groote, blauwe en witte plavuizen vormden den vloer van deze gang, waarvan de wanden hier en daar behangen waren met etsen en fraaie, kleine wandtapijten.

De man had zijn lantaren gedoofd.

Het leek wel of hij geleid werd door een zesde zintuig, toen hij de deur weer achter zich dichttrok en met de grootste behoedzaamheid die gang volgde, in de richting van het zwakke lichtschijnsel, dat echter voortdurend sterker werd, totdat de inbreker de vestibule bereikt had.

Hij stond nu op den drempel van een soort poortvormigen doorgang, die was afgesloten door een dubbel gordijn, opgehangen aan een zwaren, koperen roede. Aan zijn rechterhand begon de monumentale trap, die zich ongeveer ter hoogte van de eerste verdieping in tweeën splitste, en zich dan verloor in de duisternis.

Van de hooge zoldering van de hal hing, aan een koperen ketting, een zeer fraaie lamp af, in den vorm van een arabische lantaren, die het schijnsel verspreidde, dat hem hierheen den weg had gewezen.

De man stond op het punt verder te gaan, toen een zeer licht gerucht ergens in huis hem daar een oogenblik van terughield.

Weer bleef hij stilstaan, en luisterde, tot dat alles weer volkomen stil was geworden.

Waarschijnlijk was het een bediende, die daar zooeven zachtjes de deur van zijn slaapkamer had dicht gedaan.

En nu begon de man de trap te beklimmen,

niet meer leven makend dan een kat die over een dik tapijt loopt.

Zijn zaklantaren was reeds weder uitgedoofd, maar hij moest haar weder in dienst stellen, toen hij op het portaal van de eerste verdieping was aangekomen want hier begaf hij zich in een gang, donker als een mijnschacht, en licht was hier noodig, want hier en daar stonden vazen op voetstukken, of blinkende harnessen.

De man ging verscheidene deuren voorbij, zonder er zich op te houden, beklom aan het einde van de gang een trap, die waarschijnlijk voor het dienstpersoneel bestemd was, en kwam zoo op de tweede verdieping.

Het was duidelijk dat de man het huis zeer goed moest kennen, want hij aarzelde geen oogenblik, maar liep steeds verder, alsof hij regelrecht aanging op een vooraf bekend en vastgesteld doel.

Weer liep hij door een aantal gangen, kruiste nogmaals de vestibule, thans langs een soort van gaanderij, met een prachtig gebeeldhouwde leuning, waarover een schoon, van zijde geweven tapijt was geworpen, en kwam zoo in het gedeelte van het huis, dat hij als zijn eindbestemming scheen te hebben uitverkoren.

En voor de tweede maal stond hij stil, want nogmaals had zijn scherp, geoefend oor een zwak gerucht opgevangen, dat hem bij zichzelf deed mompelen;

„Wel voor den drommel — verandert men plotseling zijn gewoonten in het huis van graaf Winston? De bedienden behoorden reeds lang ter ruste te zijn, en mijnheer de graaf zelf lijdt een weinig aan griep, en zal natuurlijk slapen.”

Maar na eenige oogenblikken te hebben ge-luisterd, hernam hij hoofdschuddend, in zichzelf sprekend:

„Ik moet het mij zeker verbeeld hebben! Misschien slaat de heftige wind de takken van de boomen in den achtertuin tegen de ramen.”

Toch bleef hij nog geruimen tijd zoo staan, gewaarschuwd door een soort van instinct, en toen pas ging hij verder, en opende heel voorzichtig, thans met behulp van eenige loopers van een eigenaardigen vorm de deur van een groote kamer, die er uit zag als een particulier bureau met donkere meubelen, en een zeer groot schrijfbureau tusschen twee van de drie groote ramen, waarvoor de gordijnen waren neergelaten.

Onmiddellijk nadat hij de deur gesloten had, zonder evenwel den sleutel in het slot om

te draaien, maakte de inbreker licht, en vestigde zijn blikken op de tamelijk groote brandkast, die tegen een der wanden was geplaatst, en er voor de helft in was vastgemetseld.

Hij trad er langzaam op toe, bekeek ze aandachtig van alle kanten, en mompelde voor zich heen:

„Dat is dus de beroemde nieuwe kast van Graaf Winston! Nu, wij zullen eens zien, of zij inderdaad zoo betrouwbaar is, als hij zelf er van verzekert! Maar eerst. . . .”

Hij haalde een voltmeter uit den zak, en het was voldoende om dit kleine instrument in de nabijheid van de kast te brengen om den naald sterk te zien afwijken.

„Onder stroom!” hernam de inbreker lakoniek. „Dat is een leelijke truc van je mijnheer de graaf! Een aanraking van die kast zou misschien wel den dood kunnen beteekenen! Ik houd niet van die paardenmiddelen. Wij zullen dien stroom snel onschadelijk maken!”

De man trad op de schrijftafel toe, greep de telefoon, en maakte met behulp van zijn zakmesje een klein gedeelte van den draad bloot. Hij droeg het toestel naar de kast, en plaatste het zoo op den grond, dat het naakte koper van den draad in aanraking kwam met het staal van de kast. Hij kneedde wat was, waarvan hij een grooten bal bij zich bleek te hebben in zijn handen, tot zij verwarmd was en drukte toen een groote hoeveelheid om de verbindingsplek vast zoodat hij voor loslating niet behoefde te vreezen.

En nu hij den hoorn van den haak had genomen vloeide de stroom zonder iemand te kunnen deren af van den draad. Waarschijnlijk zou er daarginds op de centrale heel wat kort gesloten worden — maar de kast was in ieder geval ontladen!

Onmiddellijk ging nu de inbreker aan het werk. Hij had een tasch geopend, die een groot aantal van de fijnste instrumenten bleek te bevatten, nam er een paar uit, dacht een oogenblik na, en bestudeerde toen het slot met de aandacht en de belangstelling van een geleerde, die een zeer zeldzaam insect of specimen uit het delfstoffenrijk onder het vergrootglas krijgt.

„Het is een slot dat open te maken is,” bromde hij zachtjes, „en ik zal het dan ook open maken! Geen steekvlammen ditmaal, en ook geen termiet, want dat houdt te lang op.”

Het was een cijferslot, en zoo goed als ieder ander man van het vak zou er zelfs geen seconde aan gedacht hebben, te willen pogen,

dat slot zonder gebruik van den sleutel te openen.

Maar deze inbreker scheen er een van een bijzonder soort te zijn, want hij begon aan dat slot te peuteren met een voorwerp, dat zoo op het oog niet veel meer scheen te zijn dan een kromgebogen haarspeld!

Maar het was toch wel iets anders, want nadat de man bijna een half uur met een drietal van die „haarspelden" aan den gang was geweest, klonk er daarbinnen in de deur plotseling een knappend geluid, en de man kwam uit zijn geknielde houding een weinig overeind, en knikte tevreden.

Maar hij was er nog niet, en nog wel twintig minuten werkte hij voort met onuitputtelijk geduld, totdat er alweer iets tikte, en toen hij nu den zwaren knop van de deur greep, kon hij die langzaam naar zich toe trekken.

En hij kon een blik werpen in de kast, die hem een ruimen buit beloofde!

Op de stalen planken lagen rollen goudgeld, zorgvuldig in papier gewikkeld, stapels bankbiljetten en ook effecten.

Maar op het oogenblik dat hij er de hand naar uitstreekte gebeurde er iets waarop hij in het geheel niet verdacht was.

Het was alsof een soort natuurkracht zich op hem wierp, die hem ter aarde drukte.

De inbreker was zonder eenigen twijfel een zeer krachtig man, maar het leek volkomen onmogelijk, zich te verzetten tegen den vijand, die hem daar zoo plotseling had overvallen.

De strijd was kort maar hevig.

Zijn beenen werden onder hem uitgetrokken, en op den grond vastgehouden, en in dien toestand kan zelfs de sterkste man zich niet verweren.

Men belette hem het schreeuwen, door onmiddellijk een doek stijf om zijn mond, en een tweeden om zijn keel dicht te trekken.

Hij had nog vaag den indruk, dat wel vijf of zes kerels onhoorbaar om hem heen sprongen, of wel boven op hem zaten, of hem ruw bij den strot gevat hielden, en toen verliet hem een kort oogenblik het bewustzijn, omdat hij geen adem kon halen door den bonten doek, die hem van achteren over het hoofd was geworpen, en alle lucht uit hem scheen weg te persen.

Toch konden er ternauwernood een paar seconden verlopen zijn, sedert die flauwte hem beving, want toen de man weer volkomen bij kennis was, waren de geheimzinnige lieden, die hem daar zoo sluipend overvallen hadden, nog bezig, hem de enkels zoodanig te binden, met een stevig touw, dat hij weliswaar kleine stappen kon maken, maar onmogelijk de vlucht zou kunnen nemen.

Wat zijn handen betrof — zij waren hem reeds op den rug vastgebonden, en hij kon alleen maar ademhalen door den neus, want men had hem een prop in den mond geduwd, en die bovendien met een doek gebonden, waaraan een eigenaardige geur was, die den inbreker aanstonds duidelijk maakte, dat het de hoofd-doek moest zijn van een Indiër.

En toen boog zich een gelaat over hem heen, waarin hij de witte tanden kon zien blikkeren, toen de eigenaar van dat gelaat hem spottend toebeet:

„Dat zijn de wegen van het toeval, John Raffles! Want nietwaar — je zult zeker wel willen bekennen, dat niemand anders dan Raffles, de Gentleman-Inbreker, op deze wijze een brandkast kan forceeren?"

TWEEDE HOOFDSTUK.

In de macht der gele duivels.

Met een enkelen ruk had de man het masker weggetrokken voor het gelaat van John Raffles, die hem strak aanzag, de schouders ophaalde, voor zoover hem dat mogelijk was, en zachtjes ten antwoord gaf:

„Een zonderlinge manier om een collega te behandelen, vriend! Sinds wanneer is het de gewoonte, dat de wolven elkander verscheuren?”

„O, er zijn wolven en wolven!” antwoordde de mond met de witte, glinsterende tanden. „Je schijnt ons nog niet te kennen! Als wij je eens vertelden, Raffles dat wij behooren tot de Bende der Raven, en dat het louter toeval is, dat wij vannacht tegelijk met jou in dit huis binnendrongen?”

Raffles bleef zwijgen.

Hij begreep nu pas goed in welk een vreese-lijk gevaar hij zich bevond.

Hij kende de Bende der Raven niet alleen — reeds meermalen had hij een strijd op leven en dood met haar gevoerd, en hij wist, dat haar aanvoerder hem beschouwde als hun allergevaarlijksten vijand, veel meer te duchten dan de geheele politiemacht van Londen!

Een paar malen reeds was hij in de macht geweest van deze misdadigers, die in bloed- dorst en wreedheid maar weinig ten achter stonden bij de leden van het geheime genoot- schap van het Kwade Oog te New-York. Tel- kens was hij den dans ontsprongen — maar thans zag het er naar uit, dat het lot zich te- gen hem gekeerd had.

Weliswaar wachtte Charles Brand op eeni- gen afstand met den trouwen James Hender- son, en zooeven hadden zij hem nog het sein gegeven dat alles veilig was, maar hij zou hen onmogelijk kunnen waarschuwen.

Reeds werd hij overeind gesjord, en op zijn voeten gezet.

Hij voelde iets hards ongeveer ter plaatse van de zesde of zevende rib, en hij kende die drukking uit ervaring, en toen klonk weer de stem dichtbij zijn oor:

„Je mocht het eens in je gedachten krijgen

Raffles, door stampen op den vloer de bedien- den te wekken, of de vrouw, of de dochter, van dien Winston! Maar het zou je laatste be- weging zijn geweest, bedenk dat! Weet je wat het is wat je hier in de zijde drukt?”

„Wel, het zal wel geen odeurspuitje zijn!” antwoordde Raffles met een grimmig lachje.

„Het is iets beters!” hernam de ander fluis- terend. „Dus geen kik, en geen beweging die veel leven maakt — of je komt hier het huis niet levend uit. Ik zou kunnen springen van blijdschap, als ik me het gezicht voorstel van den baas, als wij je bij hem brengen.”

„Maar hoe weet je zoo zeker, dat ik de man ben, dien je zooeven noemde?”

„Zou je het soms durven ontkennen? We zouden je allen graag aan de galg zien benge- len, maar dat moeten we je nageven — er is in heel Londen, en waarschijnlijk in heel Engeland geen tweede, die een kast openbreekt, zonder er een krasje op te maken, zooals jij het daareven met dat ding hebt gedaan. We hebben je met de grootste bewondering aan den gang gezien, want zie je — wij behoeven er nu geen geheim van te maken — maar wij waren hier al in de kamer toen jij kwam, ver- borgen onder die groote tafel, en achter dat scherm. Een wonder dat je ons niet gehoord hebt! En wat een geluk, dat Bill Fowler je niet met zijn pennemes heeft neergestoken, zooals hij van plan was, toen hij deur hoorde open- gaan. Die stommeling dacht dat je de heer des huizes was! Maar wij praten hier maar alsof wij in een melksalon zitten, en doen beter, het hazenpad te kiezen! Jongens, hebben jul- lie alles al uit de kast?”

Twee mannen waren nog doende alles wat waarde had uit de door Raffles geopende brandkast te halen, toen een hunner plotseling een doffen kreet slaakte en met de armen vol bankbiljetten voorover stortte op den grond.

De ander raakte hem aan, en viel onmiddel- lijk over hem heen, alsof hij door den bliksem was getroffen.

De aanvoerder van het troepje die tot dus-

verre met Raffles gesproken had siste een woedenden vloek, en gromde:

„Wat is dat nu? Wat gebeurt er? Wat mankeert jullie?”

„De stroom!” antwoordde Raffles lakoniek. „Het is hun eigen schuld. Een hunner heeft met zijn lompen voet het telefoontoestel van zijn plaats geschoven en de verbinding is losgegaan. Ik had den stroom afgeleid — de stalen kast staat onder een zeer hooge spanning!”

De aanvoerder boog zich snel, op een veiligen afstand, over den man heen, die onderaan lag, en zag dat hier al geen redding meer kon baten. Zijn eene hand rustte tegen de kast en was zwart en verschrompeld, alsof hij haar in het vuur gehouden had.

De tweede man haalde nog flauwtjes adem, maar het was duidelijk dat ook hij niet meer te redden was.

„Gummi handschoenen!” beval de chef kortaf. „Wij moeten de bankbiljetten hebben! Vluc een beetje. Twee van jullie bewaken Raffles, dat hij ons niet ontsnapt.”

Er kwam een man met een paar dikke gummi handschoenen aan. Andy Brake, zoo was de naam van den chef, deed ze vlug aan zijn handen, en maakte toen voorzichtig de bankbiljetten los uit den greep van den door den stroom gedooden bandiet.

Alles werd haastig in een tasch gepropt, en toen fluisterde Brake opgewonden:

„En nu weg! Wij zijn hier al veel te lang!”

„En de gewonde?” vroeg Raffles.

„Iedereen is zichzelf het naast! Dan hadden zij maar beter moeten oppassen! Vooruit, en geen sentimentaliteiten, of je krijgt een kogel door het lichaam.”

Het waren vijf mannen, die nu haastig de kamer verlieten, en door de gang gingen, zoo spoedig als dit mogelijk was met den gevangene, wiens voeten waren bijeen gebonden.

Het was goed, dat de werkkamer afzonderlijk lag, en dat een dik tapijt den vloer dekte, anders hadden de bedienden toch zeker iets moeten hooren van de korte worsteling.

Thans echter trad niemand hun in den weg, en de vier bandieten met hun gevangene, wiens mond zij thans gekneveld hadden, bereikten veilig den achterkant van het huis.

Het bleek Raffles, dat de bandieten waren binnengedrongen door een keukendeur, na de grendels te hebben doorgezaagd, en eenmaal binnen was het hun al heel gemakkelijk gevallen, de kamer te bereiken, waar de brandkast stond.

Zeker hadden zij dus een medeplichtige in

het huis gehad of misschien wel had hier een ontslagen bediende van den graaf de hand in het spel gehad.

Nu stonden zij reeds in den achtertuin, en de bandieten voerden hun gevangene snel weg, tot voor een klein tuinpoortje, dat op een kier bleek te staan, en waarbij een vijfde kerel op wacht bleek te staan, die daar zeker was neergezet om uit te kijken.

De man keek heel verwonderd bij de verschijning van dien geknevelden gevangene en wilde reeds beginnen te vragen, toen Andy Brake hem ruw den mond sloot met de woorden:

„Geen geklets! Dadelijk naar de auto, en voortgemaakt! Wij moeten binnen drie kwartier bij den Koning zijn.”

De wachtpost klapte zijn mond weer dicht, en voerde het troepje snel door een paar stille, verlaten zijstraten naar een van die rustige, dorpspleintjes, die de vreemdeling soms tot zijn groote verbazing nog in het hartje van Londen kan aantreffen, en die veel meer thuis schijnen te behooren in een klein dorpje, dan in de millioenenstad met haar onafzienbare huizenzee, haar spoorwegtunnels, haar bruggen en haar drukte.

Daar stonden, in de schaduw van een zwaren muur, die deel uitmaakte van wat vroeger een kloostertuin was geweest, twee auto's met half gedoofde lantarens, en waarvan de chauffeurs schenen te slapen.

Maar dat deden zij toch allesbehalve, want zij sprongen onmiddellijk op, toen zij het troepje zagen aankomen, gingen de motor aandraaien en maakten zich gereed om weg te rijden.

Raffles kreeg een plaats in de grootste auto, met zijn vier bewakers, en de wachtpost reed alleen weg met den chauffeur van den kleineren wagen.

Onder het rijden trok een van de bandieten de kap van de open wagen op, ten einde te beletten, dat late voorbijgangers, den geknevelden en geboeiden man in de auto zouden opmerken.

De rit duurde omstreeks een vol uur.

Raffles kende Londen zoo voortreffelijk, dat hij omtrent den weg geen oogenblik in twijfel verkeerde.

En hij wist dat men zich ergens in Hounds Ditch moest bevinden, toen de auto eindelijk stilhield voor hetgeen er uitzag als een oud, vervallen pakhuis.

Het lag in een morsige, nauwe straat, zeer schaars verlicht, en waar men van „geruisch-

looze wegbedekking" nog nooit scheen te hebben gehoord.

Raffles werd weer stevig vastgegrepen, ofschoon het hem onmogelijk zou zijn geweest, om met zijn gebonden voeten te vluchten, een sleutel knarste in het slot van de vervelooze deur, en toen stond het kleine troepje aan het begin van een vochtige, stikdonkere gang.

Het geluid van de weggrijdende auto moest Raffles wel in het oor klinken als het geluid van zijn doodsklok, en het was met sombere gedachten, dat hij tusschen zijn bewakers in met moeite voortstompede over de ongelijke steenen van de gang.

Licht brandde hier niet, en het schijnsel van twee zaklantarens moest hier tot verlichting strekken.

Na een paar minuten loopen was de gang ten einde.

Een deur sloot haar af, die door een der kerels geopend werd.

Daarachter, en zoo dichtbij, dat men bij een enkelen stap te ver in de diepte zou tuimelen, begon een steile, steenen trap, die naar omlaag voerde. Het troepje begon nu deze trap af te dalen, en kwam nu in een soort van kelder of opslagplaats, waar nog allerlei afval lag, gebroken kisten, kratten, stroo, en andere dingen, die gebruikt worden voor het inpakken van breekbare voorwerpen. In dezen kelder brandde een enkele lamp aan de zoldering, die een zwak licht verspreidde. Er bevond zich een enkele man, die daar in half gebukte, loerende houding bij een deur de wacht scheen te houden, met zijn revolver in de vuist geklemd, en blijkbaar op alles voorbereid.

Hij hield de oogen strak gevestigd op die daar naderden, en liet zijn wapen pas zakken, toen hij de mannen herkende.

Er klonk verbazing in zijn stem, toen hij op gedempten toon vroeg:

„Wat is dat nu, Andy? Breng je een gast mee?"

„En een langverwachten!" antwoordde de schurk grinnkend. „Ik denk dat de Koning blij zal zijn hem te zien! Ik hoop toch dat hij er is?"

„Zoo juist aangekomen!" antwoordde de deurwachter. „Wat is het voor een vogel, dien jullie daar hebben?"

„Beteugel je nieuwsgierigheid een beetje, Fatty!" antwoordde Andy. „Je zult het gauw genoeg hooren. Ik zeg je dat wij hier met een Koningsgebraad komen aandragen! Zulk wild is ons nog nooit in den strik geloopen!"

„Waar zijn de twee anderen? Boven gebleven?"

„Voorloopig! Ze zijn nu nog boven, maar zij zullen spoedig naar beneden gaan, en dan voor goed! Zij zijn dood!"

Fatty maakte een gebaar van schrik, en stamelde onthutst:

„Dood? Hoe kan dat? Wat is er gebeurd?"

„Als je binnenkomt, kun je het hooren, maar nu hebben we geen tijd! Wij moeten aanstonds den Koning spreken. Open de deur maar!"

De deurwachter haalde een bos sleutels uit zijn wijden overjaszak, zocht er een uit, en opende daarmee het slot van de stevige deur. Het vijftal trad door die deur een tweeden kelder binnen, grooter dan de eerste, en waar eenige tafels en veel stoelen stonden, als in een Parijschen dievenkelder. In een hoek stond een soort van buffet, waarachter een roodharige vrouw troonde, die zich onledig hield met het inschenken van groote glazen.

Een hoek van dien kelder scheen vrij gehouden te zijn, voor een klein groepje mannen, die daar aan een withouten tafel gezeten waren, blijkbaar in een druk gesprek met elkander verdiept.

Deze kelder was goed verlicht, en Raffles zag nu voor het eerst duidelijk de gelaatstreken van degenen die hem op zulk een sluwe wijze overvallen hadden, en hij zag nu, dat twee van de vier bandieten Chineezers waren. Er waren nog veel meer zonen van het hemelsche rijk in dien kelder, die blijkbaar een punt van samenkomst was voor een der afdeelingen van de Bende der Raven.

Maar niet zoodra waren de vijf mannen binnengekomen, terwijl Fatty nieuwsgierig bij de deur bleef staan, of het werd stil, en toen klonk de stem van een der mannen in den hoek op bevelenden toon:

„Wat is dat, Andy? Wie is die vreemdeling? Waarom breng je dien hier?"

De man die gesproken had was een groote kerel, met sluik haar en lichtende grijsgroene oogen die konden fonkelen als die van een tijger.

Dat was Ham Davy, de zoogenaamde Koning der afdeeling.

Andy Brake gaf niet dadelijk antwoord, maar knopte grinnkend den doek los die om den mond van Raffles was geknoopt, trok er de prop uit, duwde den gevangene ruw vooruit, en toen klonk zijn stem zegevierend in de stilte:

„Mag ik jullie voorstellen, kameraden —

mijnheer John Raffles, onze waarde collega, in hoogst eigen persoon."

Het bleef een oogenblik doodstil in den kelder, en toen ging er eensklaps een luid gejuich op, hetwelk spoedig onderdrukt werd door den Koning, die met een bevelend gebaar de hand ophief, en riep:

"Stil met dat geschreeuw, tuig! Wij zijn hier diep onder den grond, maar als jullie zoo'n lawaai maakt, kunnen de klabakken je toch wel hooren! Heb ik goed verstaan Andy? Wil je zeggen dat die man John Raffles is?"

"Hij moet het zijn!" antwoordde Andy trots. "Wij hebben hem aan het werk gezien van nacht! Hij was in hetzelfde huis, waarheen je ons gestuurd hebt, Koning, en wij waren juist in de kamer geslopen, toen we hem aan het slot hoorden morrelen, en bijna had die ezel van een Fowler hem neergestoken! Wij hebben hem de kast zien openmaken en hem rustig het werk voor ons laten opknappen. Wij zouden er met ons zessen drie uren voor hebben nodig gehad — hij lapte het hem heel alleen in een half uur! Wij kennen zijn methodes — er is maar een inbreker in heel Londen die zoo te werk gaat. Ik voor mij twijfel geen oogenblik of hij is het!"

Ham Davy was opgestaan, en kwam nu langzaam op Raffles toe, terwijl zijn groengrijze oogen op een zonderlinge wijze lichtten.

Hij bleef hem gedurende geruimen tijd strak aanzien, nu en dan met een aangepunte lucifer tusschen zijn tanden peuterend, en vroeg eindelijk afgemeten, nauwelijks in staat om zijn woeste vreugde te bedwingen:

"Ben jij John Raffles?"

"Wel, als deze heer het met zooveel zekerheid verklaart!" antwoordde Raffles spottend.

"Ik zou je raden om hier geen grappen uit te halen, Raffles!" hernam de koning dreigend. "Bedenk wel, man, dat deze nacht je laatste geweest kan zijn!"

"Het is zijn laatstel!" schreeuwde Bill Fowler op schorren toon. "Hang hem maar dadelijk op — en verlies geen tijd met kletsen! Ik herken hem — zoo zag hij er ook uit, toen we dat gevalletje hadden in den kelder van Alexandrowitch, den Russischen nihilist!"

"Er wordt je niets gevraagd, Bill Fowler," hernam de Koning streng.

Hij wendde zich opnieuw tot Raffles, keek naar de koorden die zijn voeten bijeen hielden, onderzocht de dikke touwen die zijn polsen op zijn rug bijeen hielden, en sprak toen weer:

"Luister nu eens goed, Raffles! Vroeger is je al eens het voorstel gedaan tot onze Bende

toe te treden. Met jou in ons midden, en nog liever aan ons hoofd, zouden wij de meesters van Londen zijn! Je hebt nu nog een kans — maak er gebruik van!"

"Je uitnoodiging is zeer vereerend," antwoordde Raffles, "maar ik zal er toch werkelijk geen gebruik van kunnen maken. Ik blijf liever voor mijzelf werken!"

De Koning liet een kort lachje hooren en zeide:

"Het is maar jammer dat je daar de gelegenheid niet toe zult krijgen, als je weigert Raffles. En dan gebeuren er nog andere dingen ook. Je bent in den martelkelder geweest van een der andere aanvoerders — maar ik zeg je dat die een kinderkamer was, een lachhuis, vergeleken bij wat wij hier hebben! Zie je wel hoeveel Chineezen hier zijn? Heb je wel eens gehoord van hun manier van martelen? Weet jij hoe zij je splinters onder je nagels kunnen drijven, langzaam je leden kunnen rekken, en andere grapjes met je uithalen? Heb je wel eens gehoord, wat zij in hun eigen lief land doen, en daar hun vijanden begraven midden in de woestijn, tot op het hoofd na, hen de oogleden afsnijden, en zoo achterlaten, in de brandende zon? Je kunt je zeker niet voorstellen wat dat betekent? Nu, het zijn kinderachtige grapjes, bij wat zij je nog verder kunnen laten ondergaan! O, het zijn zulke drommelsche kerels! Wat dunk je, wil ik er eens de proef van laten nemen?"

Raffles was een weinig bleeker geworden, maar dat was dan ook alles, waar door hij iets van zijn gevoelens verried. Hij had te lang en te vaak in China gereisd, ook in afgelegen streken, om onkundig te zijn van de afgrijselijke martelingen, welke de Chineezen op gewone misdadigers en op hun vijanden weten toe te passen. Hij had het ontzettende boek gelezen van Octave Mirbeau, "De Tuin der Martelingen" geheeten, en hij wist dat niets daarin overdreven was. Hij begreep dus ook volkomen wat hem te wachten kon staan van de zijde dier gele duivels, en toch knipperde hij zelfs niet met de oogen, en zijn stem beefde niet, toen hij rustig antwoordde:

"Je woorden jagen mij geen vrees aan, Koning! Ik ben op de hoogte van al die pijnigingen. En ik zal ze weten te dragen als een man, reken daar op! Ik weiger tot de Bende toe te treden, zooals ik het vroeger geweigerd heb, en altijd zal blijven weigeren. Doe dus nu met mij wat je wilt, en doe het spoedig."

"O, wij hebben geen haast!" hernam de aan-

voerder rustig. „Je bent hier in veilige handen, en wij kunnen wachten! Ik ben zeker dat je je nog wel eens zult bedenken.”

Raffles was een te verstandig man om van de aangeboden gelegenheid geen gebruik te maken en hij zeide dus schouderophalend:

„Je kunt het probeeren — maar ik vrees dat het je weinig zal helpen!”

„Dat kan men nooit weten!” hernam Davy, terwijl hij Raffles met een loerenden, wreeden blik aanzag. „Wij hebben wel middelen, om je te helpen, je besluit te bespoedigen. En een daarvan zullen wij maar eens vlug toepassen.”

„Zooals gij wilt!” zeide Raffles koeltjes.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

De anaconda's.

„Roep Jimmy en „Gele Lotos” eens binnen!” riep de Koning met stemverheffing.

„Ik wil hen wel roepen, Koning, maar ik vrees dat ze niet zouden komen!” antwoordde Andy benepen.

„Wat is dat — niet komen? Zouden zij mij ongehoorzaam durven zijn?”

„Zij moeten wel — zij zijn dood!” antwoordde de ander, zonder te durven opzien.

„Twee van onze mannen dood? Deed de politie dat?” schreeuwde de Koning met vlamme oogen. „Twee van onze beste, slimste mannen? Wat is er gebeurd? Spreek op, hondsvot!”

En nu deed Andy het omstandig verhaal van alles wat er in Hamilton Mansions was voorgevallen.

De Koning had met een duisteren blik in zijn oogen toegeluisterd, en zeide, toen Andy zweeg, dreigend tot Raffles:

„De dood van die twee mannen zullen wij dan ook nog op jouw rekening schrijven.”

„Zij hebben zichzelf gedood!” antwoordde Raffles met stemverheffing. „En als zij daar niet waren gestorven, dan had de galg hen dezer dagen toch wel gekregen!”

De Koning scheen moeite te hebben, zijn woede te beteugelen, en den weerlooze gevangene niet naar de keel te vliegen. Hij beheerschte zich uit alle macht, dacht een oogenblik na, en riep toen weder met bevelende stem:

„Is Rah Sing hier? Laat hij naar voren treden!”

Een Hindoe, geheel in Europeesche dracht, met een versleten sportpet diep in zijn oogen getrokken, baande zich een weg naar voren, en zeide in goed Engelsch:

„Hier ben ik al Sahib. Wat is er van uw dienst? Zal ik hem worgen?”

„Neen, Rah Sing!" antwoordde Davy. „Je wurgkoord kun je voorloopig nog in je zak houden. Op die wijze zou hij er wat al te gemakkelijk en te pijnloos afkomen. Heb je — beestjes hier? Je weet wat ik bedoel?"

De zwarte oogen van den Hindoe schitterden onheilspellend, en hij liet al zijn blinkend witte tanden zien toen hij antwoordde:

„Zij zijn er alle twee, Sahib, en goed opgeborgen! Moeten zij dienst doen?"

„Aanstonds! Zijn zij in de bekende kamer?"

„Ja, Sahib! En daar slapen mijn kleine lievelingen rustig — tot het tijd zal zijn om hen te wekken."

„Vooruit dan met hem, en wij zullen eens zien, hoe het nu met zijn hooggeroemden moed staat! Voorwaarts! Jij gaat mee, Rah Sing, en jij, Andy, en nog vier anderen, dat is voldoende. Jullie daar, leden van den Raaf, tel den buit na, en zorg dat alles aanstonds goed wordt weggesloten!"

De tasch met het geld werd op den withouten tafel in den hoek gezet, Raffles werd door vier sterke handen aangegrepen, den kelder weder uitgeduwd, en toen door een zeer schaars verlichte zijgang langs een trapje van vier of vijf treden, opnieuw door een korte gang gebracht tot voor een zeer sterke deur, met ijzeren dwarsbalken versterkt, waarvoor het troepje stil stond.

Het was alsof allen zich op een veiligen afstand van de deur hielden, toen de Hindoe ze opende, door een zwaren grendel terug te schuiven.

Hij deed het op een kleine kier terwijl hij het licht van zijn zaklantaren naar binnen liet vallen, opende toen pas met groote behoedzaamheid, en stak het hoofd om de deur.

Toen pas opende hij ze verder, en zeide grijnslachend:

„Mijn kleine lievelingen zijn nog waar ze moeten zijn — in hun warm mandje! Gij kunt gerust binnenkomen."

Nu traden allen binnen in een vertrek, ongeveer vier meter in het vierkant groot, en zoowat vijf hoog, dat er uitzag als een kerker, met zijn kale muren en zijn zeer hoog aangebracht, klein tralievenster, dat van stevige ijzeren stangen was voorzien.

Er stond niet het allergeestigste meubelstuk, en Raffles' blik viel aanstonds op de kalabasvormige mand van fijn stroo, die in een hoek van dit sombere vertrek stond, welker muren dropen van vocht.

Hij herkende die mand onmiddellijk. Het was het soort, hetwelk door de Indische slan-

genbezweerders gebruikt wordt om er hunne vreeselijke leerlingen in te bewaren, die zich dansend bewegen op de tonen van hun lange rietfluit.

Hij voelde den blik van den aanvoerder op zich rusten, en daarom staalde hij zijn zenuwen, en niets toonde aan dat hij zich in het minst geroerd voelde door dien aanblik, ofschoon de beteekenis van dien korf hem toch aanstonds duidelijk moest worden.

Het voorwerp was op dit oogenblik gesloten met een deksel, die door een lus van riet en een houten pen naar beneden werd gehouden.

Davy trad nu op Raffles toe, en begon langzaam te spreken:

„Luister nu goed naar mij, John Raffles. Je hebt te veel van de wereld gezien om nog te moeten raden naar de beteekenis van dien korf! Er bevinden zich twee anaconda's in, dat wil zeggen de venijnigste slangen die er ter wereld maar bestaan, en wier beet onherroepelijk binnen weinige seconden den dood brengt. Zij hebben al een volle week niet gegeten, en hun humeur zal dus heel wat te lijden hebben gehad. Wij zullen aanstonds heen gaan, na den deksel te hebben losgemaakt en opgelicht, en je zult dan alleen blijven in het gezelschap van die twee slangen. Maar nu is dit de goede grap — dat we je hier in het donker zullen laten — begrijp je de aardigheid wel? Die slangen hebben een fijnen neus, en zullen spoedig genoeg op je lucht afkomen. De kelder is niet heel erg groot — je bent stevig gebonden, en we zullen je zorgvuldig ontlasten van alles waarmee je je zoudt kunnen verdedigen, het onwaarschijnlijke aannemen, dat je je zoudt kunnen bevrijden! En dan zullen wij eens zien, hoe lang jouw zenuwen het uithouden tegen die slangen. Want begrijp het wel — je behoeft maar hard te schreeuwen, op welk tijdstip dan ook, en wij zullen onmiddellijk de deur openen, onze brave Hindoe zal zijn bezwerend liedje op de fluit laten hooren, en de slangen zullen aanstonds zoo mak worden als schoothondjes, en zich weer in hun mand laten lokken! En nu mannen, doorzoekt grondig zijn zakken! Ontneemt hem alles wat hij maar zou kunnen gebruiken, en in de eerste plaats zijn wapen en zijn zaklantaren, vlug wat!"

Een paar van de bandieten dompelden hun handen in alle zakken van Raffles en ontnamen hem zijn zakmes, zijn loopers, zijn kleine browning, zijn lucifers, en de kleine, krachtige zaklantaren.

Toen een van de kerels hem ook zijn siga-

renkoker wilde afnemen, zeide Davy grinnkend:

„Laat hem die maar houden! Misschien heeft hij wel trek in een rookertje! Maar dan zal hij ze moeten opruimen, want zijn lucifers steek ik bij mij. Is alles klaar! Vooruit dan!”

Allen verlieten nu den kelder, nadat Raffles in een der verste hoeken was gaan staan en met twee revolvers in bedwang werd gehouden. Alleen de Hindoe en Davy bleven nog bij de deur staan, en de laatste sprak:

„Wij zijn in een kamer hiernaast, Raffles! Als je schreeuwt zullen wij het onmiddellijk hooren. Dat zal een bewijs zijn dat je eieren voor je geld kiest, ons je kostbare geheimen wilt uitleveren, en tot de onzen wilt behooren! En wees blij, dat we je dezen uitweg laten! Mijn Chineezen zullen er zich wel over beklagen dat ik hun het pretje ontnem, je te kunnen martelen — die arme kerels! Je krijgt een uur om na te denken — en dan wacht je de marteling, maar ik denk dat je binnen drie minuten wel zult piepen! Sterker menschen dan jij bent zouden zich nog wel eens bedenken, alvorens zich bloot te stellen aan den beet van „de kleine lievelingen” van Rah Sing! En nu — tot straks! Laat ze vrij, bruine broeder!”

Hijzelf trok zich haastig terug, en de Hindoe, met een lang riet gewapend, zijn fluit in de linkerhand, sloop voorzichtig op de mand toe, terwijl alleen nog maar de hand zichtbaar was van Davy, die hem bijlichtte met zijn elektrische lantaren, trok haastig het pennetje terug, en was met een paar vliegenvlugge sprongen terug bij de deur. Met behulp van het Spaansche riet, ruim een meter lang, wipte hij den deksel nu op, en onmiddellijk stak een der anaconda's bliksemsnel en sissend haar afschuwelijken, driekanten, op een diamant gelijkenden kop boven den rand, en deed een zoo woedenden uitval naar het riet, dat de Hindoe het verschrikt losliet, en beenen maakte.

Bijna op hetzelfde oogenblik viel de deur met een dreunenden slag dicht, en met een knarsend geluid schoof de grendel er voor.

Raffles was alleen, en in die duisternis, die in het minst niet verhelderd werd door het nauwelijks merkbare schijnsel, dat door het hooge tralievenster naar binnen viel en dat zeker afkomstig was van de zwakke weerkaatsing van het licht van een straatlantaren.

Raffles was een man van een geestkracht, die alle beproevingen had doorstaan, en die

gestaald was door een leven van de grootste gevaren en de hardste ontberingen. Maar dit was bijna meer dan zelfs zijn zenuwen konden verduren.

Hij wist zich opgesloten in een betrekkelijk kleine ruimte, gebonden en zonder wapens, in een tastbare duisternis, met twee van de vreeselijkste giftslangen, die Engelsch-Indië kent, giftiger dan de Cobra's, doodelijker dan de kleine Zweepslang, die zich opkronkelt langs de voorbeenen der paarden, hen in de borst bijt, en hen bijna onmiddellijk stervend doet neerstorten.

Het was alsof hij in de duisternis rossige vlammen zag, vuurroode vonken, snel rondwentelende cirkels, bloedrood, paars en geel. In zijn ooren hoorde hij een steeds toenemend gesuis, als van het ruischen der branding in de verte.

Hij haalde ternauwernood adem, om zijn aanwezigheid niet te verraden, en in de hoop, de dwaze hoop, dat de slangen rustig in hun mand zouden blijven, en zich niet om hem zouden bekommeren.

En dan weer bekwam hem de bijna onweersaanbare aanvechting luid te gaan gillen, om weg te raken uit dien kelder des doods, en slechts met de uiterste inspanning van al zijn wilskracht en zijn trots, slaagde hij erin, weerstand te bieden aan dien drang.

Hij wist overigens maar al te spoedig, dat zijn hoop ijdel was. Hij hoorde zachtjes de korf kraken en dat zeide hem, dat de slangen, hun gevangenschap moede, beiden ontwaakt waren, en over den rand waren gekropen.

En toen wilde hij iets doen. Hij wilde niet gedood worden, stilstaande als een standbeeld, terwijl een van die monsters langs zijn beenen omhoog zou kruipen. Hij wilde handelen, en als een van de slangen, aangetrokken door het zwakke gerucht, op hem toekroop en hem beet — des te erger, dan was ook alles aanstonds gedaan.

Slechts een kort oogenblik dacht hij na over zijn verleden, over zijn leven, vervuld van gevaren en avonturen, en zoo rijk daaraan, dat honderd, tweehonderd andere menschen hun leven met een tiende deel daarvan ruimschoots gevuld zouden hebben geacht. Dat alles trok als een bliksemschicht voorbij, en toen herstelde hij zich, wierp van zich, wat hij een zwakheid waande, en handelde.

Zijn handen waren op zijn rug samengebonden en het touw was vrij dik, in ieder geval zoo sterk, dat het tot niets zou dienen, een poging te willen doen om het stuk te trekken.

In die houding kan zelfs de sterkste man niet voldoende kracht uitoefenen.

Maar Raffles maakte gebruik van zijn aangeboren lenigheid, die door een langdurige, stage oefening onderhouden was, en hem in menig geval van grooten dienst was geweest.

Als jongen had hij reeds vaak het kunstje uitgehaald, zijn handen achter zijn rug in elkaar te doen grijpen, en dan zijn beenen door die lus heen te trekken.

Hetzelfde wilde hij ook nu pogen.

Hij kruiste zijn beenen, ging hurkend zitten, en wrong toen, zich een weinig op zijde buigend, het onderste deel van zijn lichaam met de grootste moeite, en terwijl het touw hem pijnlijk in de polsen sneed, tusschen zijn armen door.

Hij had zijn handen juist ter hoogte van zijn dijen gekregen, toen hij plotseling ophield.

Hij voelde zijn haren nat worden en een koud zweet zijn gelaat bedekken.

Vlak bij zich had hij een toornig gesis gehoord, en het was duidelijk dat een der anaconda's zich in zijn onmiddellijke nabijheid bevond.

Hij durfde ternauwernood ademen, en voelde zijn lichaam tot steen worden, toen hij iets koude, glibberigs voelde heenschuifelen over zijn gebonden handen.

Slechts met de uiterste inspanning slaagde hij erin, stil te blijven liggen, en zich niet plotseling om te wentelen, in een laatste wanhopige poging, het monster onder zijn gewicht te verpletteren.

Het leek hem een eeuwigheid toe, terwijl het koude lichaam van de slang over zijn hand voortgleed, steeds verder, totdat het gevoel op het laatst ophield.

Waarschijnlijk had de slang zich een warm plekje willen zoeken, bij dat menschelek lichaam, maar de aanraking van de ijskoude hand had haar zeker weer afgeschrikt.

Raffles bleef nog wel tien minuten in dezelfde gewrongen houding liggen, terwijl het bloed in zijn gezwollen polsen begon te kloppen, en toen waagde hij het pas weder, voort te gaan met zijn gymnastische oefening, half liggend, half knielend. En eindelijk had hij een been door de lus van zijn armen heen getrokken. Hij wachtte even, en toen volgde het andere been veel gemakkelijker.

Hij luisterde scherp toe, maar niets liet zich hooren dan in een hoek van den donkeren kelder nu en dan het kwade gesis van een der toornige slangen. Het was duidelijk dat de

dieren nog steeds in beweging waren, en rond kropen, en elk oogenblik kon zijn laatste zijn, als hij bij ongeluk een van de dieren met zijn voet aanraakte.

Hij begreep wel dat het volkomen nutteloos zou zijn, naar een of andere scherpe steen te gaan zoeken in dien kelder, die overal gepleisterd was. En toch moest dat touw om zijn polsen zoo spoedig mogelijk worden vernield. Het was hem alsof hij meer kans liep om zich te kunnen verdedigen, wanneer zijn handen maar eenmaal vrij waren.

En toen gebruikte hij het middel, hem door de natuur verschaft, en begon met zijn sterke, scherpe tanden op het touw te knagen. Vezel voor vezel trok hij stuk, en eindelijk kon hij het koord met een ruk lostrekken. Het geluid werd onmiddellijk met een woedend gesis beantwoord, en een oogenblik moest Raffles weer stilstaan, terwijl zijn hart in zijn borst hamerde.

Hij kon het touw nu vrij gemakkelijk van zijn anderen pols losknoopen, en toen kwamen zijn voeten aan de beurt.

Het dikke koord hield hem nog wel vijf minuten op, maar toen was hij ook vrij!

Hij haalde een paar malen diep adem, en luisterde.

De muren waren zeker vrij dik, want hij kon volstrekt niets hooren van de mannen van Ham Davy, die zich naast zijn kerker moesten bevinden.

In ieder geval zouden zij het niet zoo gemakkelijk kunnen vernemen, als er in dit vreeselijke vertrek iets bijzonders voorviel. Alleen een zeer harde schreeuw zou misschien gehoord worden.

Raffles had zijn polsen zoolang gewreven, tot er weer leven inkwam en het bloed vrij door zijn aderen stroomde, en begon nu heel voorzichtig zijn zakken te doorzoeken.

En het geluk diende hem — de schurken hadden hem alleen maar afgenomen wat zij gemakkelijk hadden kunnen vinden — en daaronder waren niet de twee waslucifers, die Raffles met een gevoel van eindelooze dankbaarheid wist op te diepen uit de eenigszins gescheurde voering van zijn vestzakje.

Juist toen hij ze had, voelde hij een lichte drukking op zijn voet.

Thans kon hij zich onmogelijk inhouden, maar schopte met een half onderdrukte kreet van afgrijzen de giftslang, die daar over zijn schoen kroop ver van zich af.

Dadelijk klonk weer het sissend geluid, als van een ketel kokend water, en Raffles deed

onwillekeurig een paar stappen terzijde, zich stootend tegen den muur, ofschoon het bijna onmogelijk was, dat de slang hem zou kunnen zien. Het dier zou alleen maar door de reuk geleid worden.

En toen hij den muur bereikt had, nam hij een der waslucifers stevig tusschen de vingers, en streek haar af tegen den muur.

De zwavel knetterde, en een kort oogenblik werd hij bijna verblind door dat plotselinge licht.

Hij hield de waslucifer boven zijn hoofd, en bijna op hetzelfde oogenblik lichtte hij zijn voet op, en vertrapte met een woedende beweging onder zijn hiel den driekanten kop van een der anaconda's, die juist met snelle schuivelingen van het groen en geel gestreepte lichaam voorbij kroop.

De andere slang zag hij niet.

Maar wel zag hij iets, vlak voor de deur, dat aanstonds zijn aandacht trok, en dat hij tot iederen prijs wilde hebben. Het was het Spaansche riet, hetwelk Rah Sing gebruikt had om den deksel van den slangenkorf op te lichten, en dat hij in zijn verschrikte haast had laten vallen.

Met twee stappen was Raffles er bij, en nam het riet op. En juist doofde de eerste lucifer.

Met het riet in de vuist geklemd bleef Raffles weer eenige oogenblikken doodstil wachten. Toen hoorde hij weer het sissen, niet ver van zich af, en hij haalde de tweede lucifer te voorschijn en streek ze af, en nooit was hij zoo in spanning geweest, nooit had er zooveel afgehangen van een onnoozel waslucifertje.

Gelukkig, de zwavel bleek nog versch, hij had een droge plek getroffen, het vlammetje flakkerde hoog op, en het licht weerkaatste in de boosaardige oogen van de nog levende anaconda, die zich juist op een meter afstand voor Raffles oprichtte, gereed om zich op hem te werpen.

Het riet suisde door de lucht, en trof het vreeselijke monster op een voet van den kop, juist toen het zich gereed maakte om te bijten.

Zoo hevig was de slag, dat Raffles de slang letterlijk middendoor sloeg, maar zooveel leven was er ook nog in die helften, dat de kop, woedend beet in het dikke zoolleder van Raffles' schoen. De scherpe gifttanden waren nog zoo diep in het leder doorgedrongen, dat Raffles niet zonder moeite de afschuwelijke overblijfselen van zich kon afschudden.

En toen werd het weder donker.

Wankelend leunde Raffles even tegen den

muur, terwijl zijn lichaam sidderde. Zelfs voor een sterk man als hij was het bijna te veel geweest. Den dood onder de oogen te zien is voor een moedig man niet erg — maar dan moet hij hem ook inderdaad kunnen zien, en hem niet als een sluipmoordenaar tegenover zich vinden.

Maar na enkele seconden had hij zich hersteld, en begon over de kansen tot redding na te denken.

Allereerst dacht hij er aan, een luiden schreeuw te geven, zich naast de deur op te stellen, te wachten tot die zou opengaan, en zich dan onverhoeds op zijn tegenstanders te werpen.

Hij begreep evenwel, dat zij wel voorzichtig zouden zijn, met het oog op de giftslangen, en dat zij maar al te spoedig zouden ontdekken hoe de zaken werkelijk stonden.

Er moest dus iets anders op verzonnen worden.

Raffles keek op naar het venstertje, dat zich thans een weinig duidelijker begon af te teekenen tegen den hemel. Het was duidelijk dat over anderhalf uur de dag zou zijn aangebroken.

Als hij zich op zijn teenen uitrekte, kon hij met de toppen van zijn vingers nog lang niet het smalle kozijn bereiken. Er waren nog wel vier of vijf decimeters tusschen!

En toch was dit raampje de eenige uitweg! Hij dacht even na, en toen viel hem plotseling iets in.

Hij begon naar de touwen te zoeken, waarmede hij was vastgebonden, en vond ze vrij spoedig. Datgene, wat om zijn voeten gezeten had, was bijna anderhalve meter lang, en daaraan kon hij nog een stuk vastknoopen waarmede zijn handen waren geboid zoodat het bijna twee meter lang werd. Daarop knoopte hij zijn zwaren gordelriem los, van sterk leer gemaakt, en bond ook dien nog aan zijn touw vast. Hij stak het riet zoodanig in de gesp, dat hij met behulp hiervan het touw, na heel wat mislukte pogingen, om een der tralies wist heen te krijgen, zoodat het nu neerhing met twee einden, ieder omstreeks anderhalve meter lang, en die hij stevig aaneenknoopte, zoodat er een soort van lus gevormd werd, waarin hij den voet zou kunnen plaatsen. Hij trok zich op, zijn handen tegen den muur schavend, totdat hij zoo hoog gekomen was, dat hij den voet in den lus kon zetten, en nu viel het hem tamelijk gemakkelijk, te doen wat hij wilde doen, want één hand kon hij gemakkelijk loslaten.

Hij stak de hand in zijn binnenzak, haalde er den sigarenkoker uit, nam een van de sigaren, en begon glimlachend de tabak te verwijderen, van wat een voortreffelijke, korte, driekante vijl bleek te zijn.

Het instrument was splinternieuw, en het volgende oogenblik beten de fijne tandjes zich een weg door het ijzer van de tralies.

Raffles begreep wel dat het nu een strijd zou worden tusschen den tijd en die vijl.

Bleven de bandieten nog een half uur weg, dan zou het werktuig zijn plicht hebben gedaan, en hij zou door de gemaakte opening naar buiten kunnen kruipen.

Maar de bandieten bleven geen half uur weg....

Juist toen Raffles de tralies bijna geheel had doorgevijsd ging plotseling de deur open, een hel schijnsel verlichtte den kelder, een woedende kreet weerklonk en vier, vijf mannen stormden binnen.

Raffles liet zich van zijn hooge standplaats boven op hen vallen en het volgende oogenblik was hij midden in een heftige worsteling op leven en dood met de bandieten, die, mischien gewaarschuwd door een man die het vijlen gehoord had, waren komen toesnellen.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Brand en Henderson.

De auto's met de bandieten konden nauwelijks hun standplaats verlaten hebben toen het levendig werd in het huis van graaf Winston.

Er werden deuren geopend en haastig weer gesloten, traptreden kraakten onder snelle schreden, en toen werd er een raam opgeworpen, en een doodelijk verschrikte vrouwenstem riep:

„Help! Help! Politie! Er is iets vreeselijks gebeurd!”

Er waren op dat uur van den nacht maar heel weinig voorbijgangers in die deftige laan, maar de kreet werd dan toch gehoord door twee mannen, die eveneens in groote ongerustheid verkeerden, — en dat waren Brand en

Henderson, die zich volstrekt niet konden begripen waar Raffles bleef.

Ontdaan, vrezend dat er een ongeluk geschied moest zijn kwamen zij dadelijk toesnellen op het hooren van die verschrikte stem, en keken naar boven.

Uit een raam op de tweede verdieping stak het hoofd van een jong meisje, nog met een nachtmutsje gedekt, dat op een toon van doodelijken angst uitriep:

„Wilt gij dadelijk eens een politieagent waarschuwen, heeren! Er zijn inbrekers in ons huis — en ik geloof dat zij beiden dood zijn! De brandkast....”

Brand en Henderson wierpen elkander een

verschrikten blik toe. Wat had dit te beteekenen? Hoe kon dat meisje van twee inbrekers spreken? En dood?

Zij voelden hun hart een oogenblik stilstaan bij de vreeselijke gedachte, die hun plotseling door het hoofd ging.

Kon Raffles een van die dooden zijn?

Zij begrepen dat zij onmiddellijk moesten handelen, omdat die onzekerheid ondragelijk was.

„Wij zullen u dadelijk helpen, miss!” riep Brand terug. „Vrees niets, wij zullen wel een agent voor u zoeken.”

Er kwam juist zulk een rustbewaarder aanstappen en Brand wenkte hem, en zeide haastig:

„In Hamilton Mansions is iets ernstigs gebeurd, man! Kom dadelijk mee. Wilt gij zoo goed zijn, Miss, de deur voor ons te laten openen? Misschien heeft deze man wel hulp noodig!”

„Wat is er dan, heeren?” vroeg de agent verbluft. „Een ongeluk gebeurd?”

„Een inbraak, — en twee inbrekers dood!” antwoordde Brand kortaf. „Kom spoedig mede, ik zie dat de deur al geopend wordt!”

De drie mannen snelden het huis binnen, voorbij een doodsbleeken buttler, en aan den voet van de trap zagen zij Beatrice Winston, de dochter van den graaf, die een regenmantel had omgeslagen, en die weinig minder bleek was dan de oude buttler.

„Waar zijn zij?” vroeg Brand ademloos.

„Ik zal u de kamer aanwijzen, heeren!” antwoordde het meisje bevend.

„Waar is uw vader?” vroeg Brand, onder het voortloopen.

„Hij is ziek — de huisknecht is nu bij hem — hij is natuurlijk vreeselijk beangst, en ik heb dadelijk onzen dokter getelefoneerd.”

„Daaraan hebt gij goed gedaan, miss! Is dit de kamer?”

Het meisje knikte alleen maar en deinsde huiverend achteruit, bij het zien van de beide lichamen, die daar nog altijd roerloos voor de kast lagen.

Brand liep haastig de kamer binnen, door den agent op den voet gevolgd, toen Beatrice op een toon van doodelijken angst gilde:

„Pas op! Raak de kast niet aan! Zij staat onder stroom! Wacht even — ik zal de leiding uitschakelen.”

Zij verliet een oogenblik het vertrek, waarin zij maar een enkelen stap had durven doen,

en Brand verduurde alle martelingen van de hel, want het was onmogelijk te zeggen, wie die beide mannen waren, die daar voorover lagen, met het gelaat naar den vloer gekeerd, en half over elkander heen, terwijl de vreeselijk gebrande hand van een hunner nog altijd tegen de kast rustte, en een afschuwelijke lucht van geschroeid vleesch de kamer verpestte.

De agent had Henderson een veelbeteekenden blik toegeworpen en mompelde:

„Dat heeft hun natuurlijk hun hachje gekost, mijnheer! Het is hun eigen schuld — en zulk tuig verdiend niet beter!”

„Stil man,” beval Brand op heeschen toon. „Je weet niet wat je zegt. Houdt je mond!”

De agent keek Brand ten hoogste verwonderd aan, verbaasd over wat hij ziekelijke sentimentaliteit noemde, en wilde iets zeggen, toen Beatrice alweder binnentrad, en zachtjes sprak:

„Nu kunt u ze veilig aanraken! Ik wilde dat vader dat vreeselijke middel nooit had toegepast.”

Met een paar passen was Brand bij de roerloze lichamen, en hij wentelde ze vlug op den rug, en keek in de aschgrauwe, vertrokken gezichten.

Die mannen hadden zeker een vreeselijken dood gevonden, en Brand was stellig niet ongevoelig, maar toch ontsnapte hem een diepe zucht van verlichting, toen hij in de slecht geschoren tronies keek van een Chinees en een man die heel zeker niet Raffles was.

Ook Henderson voelde zijn borst van opluchting zwellen, toen hij zag wie de dooden waren.

Hij wierp Brand een veelzeggenden blik toe, door den jongeman met een onmerkbaar schouderophalen beantwoord.

Er was natuurlijk iets onverwachts gebeurd, maar wat dat geweest kon zijn — zij hadden er niet het flauwste denkbeeld van!

Maar Brand wilde tot iederen prijs zekerheid hebben, want hij vertrouwde de zaak niet. Als Raffles ongemoeid het huis had kunnen verlaten, waarom had hij zich dan niet onmiddellijk bij hen gevoegd, op de afgesproken plek?

Hij bukte zich naar het slot van de brandkast, en even duidelijk alsof hij het in een boek had gelezen, zag hij daar, dat Raffles en niemand anders die kast op deze wijze geopend kon hebben.

Maar als het voorwerp onder stroom had gestaan, hoe kwam het dan....

Zijn speurende blikken gingen snel door het vertrek en bleven toen rusten op het telefoon-toestel dat nog altijd op den grond stond. Hij nam het op, vond onmiddellijk de kluit was, die aan den draad kleefde, en waarvan ook nog stukken te zien waren op den rand van de kast, en vervolgens het blank gekrabde gedeelte van den draad. En hij begreep onmiddellijk. Raffles kende alle geheimen van het vak te goed, om zich ooit te laten verrassen. Hij wist dat de kast onder stroom stond, en had haar op een even eenvoudige als afdoende wijze ontladen.

Hij zelf had natuurlijk ook niet de verbinding verbroken, dat moesten deze twee schurken gedaan hebben — natuurlijk bij ongeluk. En misschien waren de omstandigheden ongunstig geweest, zoodat zij niet zwaar gewond, maar op slag gedood waren. Misschien hadden zij vluchtige, bezweete handen gehad, misschien hadden hun met spijkers beslagen schoenen op een van de koperen randen gestaan, waarmede het tapijt werd neergehouden, in elk geval — de sterke stroom had hen als het ware neergebliksemd.

Maar waar was Raffles dan gebleven? Zouden zij hem hebben misgelopen? Was hij misschien langs een anderen weg naar de plek gegaan, die de drie mannen overeen waren gekomen, en waar de auto nog altijd moest wachten?

Zij wilden er zich aanstonds van overtuigen — die onzekerheid was niet te dragen! Er had natuurlijk iets ernstigs plaats gevonden, maar wat dat was, dat konden zij zich niet voorstellen! Als deze twee mannen Raffles overvallen hadden bij zijn werk, hoe kwam het dan dat zij hem niet onmiddellijk hadden gedood?

De jongeman gaf Henderson een stillen wenk, en zij wilden zich reeds verwijderen, nu zij hun plicht jegens het jonge meisje hadden gedaan, toen Beatrice met haar bevend stemmetje sprak:

„Dan moeten de andere zeker ontkomen zijn, agent!”

„De anderen?” herhaalde Brand toonloos. „Waren er dan nog meer? Hoe weet gij dat?”

„Dat zeide onze oude bottelier, Brash! Hij heeft het eerst het rumoer gehoord, en mij gewaarschuwd. Zijn kamertje is op de vierde verdieping aan de achterzijde van het huis, en

hij werd wakker door gestommel ergens in huis.

Hij schoot vlug een paar kleedingstukken aan, en toen bedacht hij, dat hij beter deed, dadelijk de politie te waarschuwen. Hij heeft een huistelefoon in zijn kamer. Die is dicht bij het raam, en terwijl hij haar opnam, keek hij naar buiten en zag een klein troepje mannen vlug door den tuin loopen, naar het tuinpootje.”

„Hoeveel?” vroeg Brand, die nauwelijks in staat was om zijn ontroering te verbergen.

„Vijf of zes, mijnheer!”

„Wat deed Brash toen?”

„Hij was zoo verschrikt, dat hij de heele telefoon in den steek liet, en op mijn kamerdeur kwam bonzen. Ik zeide u al, dat mijn vader te ongesteld is om zijn bed te verlaten. Wij maakten nog vlug twee bedienden wakker en toen vonden wij deze twee mannen hier, en ik heb dadelijk een raam opengeschoven, ten einde de politie te waarschuwen.”

„Nu, dan zal het overige wel door dezen flinken agent worden opgeknapt, miss!” zeide Brand, met een zwakke poging om te glimlachen. „Mijn vriend en ik zullen u dan niet langer lastig vallen. Wij hopen dat de overige schurken spoedig geknipt zullen worden. Is er veel vermist!”

„De geheele kast is ledig gehaald, mijnheer!” antwoordde Beatrice.

„Wij houden u niet langer op, miss! De politie zal alles wel aan den dag brengen, denk ik! Agent, wij zullen toch hoop ik niet als getuigen moeten optreden?”

„Ik denk niet dat dat noodig zal zijn, mijnheer!” antwoordde de agent, die ijverig notities maakte. „Als deze jongedame en vier bedienden en ik zelf die menschen hebben zien liggen, dan is dat ruimschoots voldoende. Geef mij in ieder geval uw naam en adres.”

Brand noemde het eerste het beste op, wat hem wilde invallen, en met een buiging voor het jonge meisje namen de beide mannen afscheid, die daar, naar het scheen, louter bij toeval waren komen opdagen.

Maar niet zoodra stonden zij op straat, of Brand greep met bevende hand den arm van Henderson, en fluisterde ontgaan:

„Er moet natuurlijk iets met mylord gebeurd zijn, James! Het kan niet anders! Er zijn zes van die schurken geweest zooals nu blijkt, en zij hebben hem zeker overvallen, juist toen hij gereed was met het openen van

de kast. Vluggen wij gaan zien op de plek waar de auto staat!"

Zoo haastig zij konden zonder dat het al te veel opviel, liepen de twee mannen terug, sloegen een zijstraat in, en toen nog een, waar zij hun auto vonden staan, onder toezicht van een politieagent, die dadelijk met een strengen blik op hen toetrad, en zeide:

"Die auto is zeker van u, heeren? Dan moet ik proces-verbaal opmaken. U weet wel dat het verboden is, een auto onbeheerd aan het trottoir te laten staan."

Brand maakte een gebaar van ongeduld en zei:

"Wij wachtten hier een vriend, agent, toen wij werden aangetrokken door hulpkretten van een jong meisje in het huis van graaf Winston in King Albert Lane. Ga er maar spoedig heen en val ons niet lastig. Er is ingebroken er zijn dooden gevallen, er is al een agent in huis, en die zal je hulp heel goed kunnen gebruiken."

De agent scheen nog een oogenblik te aarzelen, maar toen Brand hem aanbood, hem met de auto naar het huis te brengen, bond hij in; salueerde, en liep zoo hard hij kon naar het huis, dat bij iederen politieagent van die wijk bekend was.

En Brand en Henderson wachtten. Het was mogelijk, dat Raffles den agent had gezien, en zich veiligheidshalve op een afstand hield. Maar die zwakke hoop moesten zij al spoedig opgeven. Zonder een woord te zeggen bleven zij daar wel tien minuten, maar toen alles stil bleef, en zij alleen in de verte de claxon hoorden van wat waarschijnlijk de politieauto zou zijn, die de dooden kwam afhalen, maakte Brand een gebaar van wanhoop, en fluisterde:

"Wij kunnen nu niet langer twifelen, James. Er is een groot ongeluk gebeurd. Mylord is verraderlijk overvallen en weggevoerd!"

"Zou het niet mogelijk zijn, mijnheer Brand, dat hij ergens zwaar gewond in den achtertuin ligt — waar zij hem misschien hebben neergeslagen!"

"Nee, Henderson, nee! Dat lijkt mij onaannemelijk. Als zij zich van hem hadden willen ontdoen, dan hadden zij dat veel eerder kunnen doen, in het huis — ja zelfs in de kamer waar de brandkast stond. Een messteek is spoedig toegebracht! Er is echter nog iets anders. Heb je dien dooden Chinees niet herkend? Ik wel! Die gele duivel behoort tot de Bende der Raven — en je weet in welke verhouding mylord tot die schurken staat! Zij zullen maar al te gelukkig zijn geweest hem

levend te hebben gevangen, en hem naar hun opperhoofd of koning, zooals zij hem noemen, te hebben kunnen brengen!"

"Maar zij konden toch niet weten, dat het — dat het hun vijand was, dien zij zoo lang zoeken!" fluisterde Henderson heesch, terwijl hij zijn vuisten balde, tot de nagels hem in de handpalmen drongen.

"Dat moeten zij geraden hebben, Henderson aan de wijze, waarop mylord te werk ging! Maar het helpt niets of wij hierover praten, wij moeten onmiddellijk aan het werk."

"Hoe kunnen wij iets doen, mijnheer Brand, als wij in de verste verte niet weten, waarheen zij mylord hebben gebracht? O, als ik die elendelingen tusschen mijn vingers krijg!"

"Stil Henderson! Het geeft niets of wij klagen. Wij moeten alleen trachten, het onheil nog te herstellen. Het is maar half waar, dat wij niet weten, waar mylord is! De gele duivels hebben een eigen plaats van samenkomst, die ik ken, en het is mogelijk, dat zij mylord daar heen hebben gebracht — ja, zelfs waarschijnlijk! Het moet onderzocht worden, hoe dan ook!"

Zonder een woord te spreken trad Henderson op de auto toe, en draaide den motor met een paar krachtige slagen aan.

"Stuurt u den wagen dan maar, mijnheer Brand!" zeide hij, met een schorre stem die in het geheel niet leek op zijn gewoon, helder geluid. "En de hemel geve, dat uw vermoeden juist blijkt!"

Een oogenblik daarna reed de auto in pijlsnelle vaart door de verlaten straten van de wereldstad, steeds oostelijker, stak de Theems over, en kwam in de wijk, waar heele en halve armoede, misdaad en alle dierlijke hartstochten hoogtij vierten.

Hier stalden zij den wagen, in een garage, die dag en nacht open bleef, en waar vele voertuigen stonden, die er vrij verdacht uitzagen — echte wagens van misdadigers!

De eigenaar van de garage keek eens naar de twee heeren, en van de heeren naar de auto, grijnslachte, dacht er het zijne van, maar streek met een uitgestreken facie het staan-geld op.

Te voet legden Brand en Henderson zoo snel zij maar konden den verderen afstand af, en ten slotte kwamen zij in de steeg of het smalle straatje, hetwelk wij reeds kennen, en waarop de deur uitkwam van het oude pak-huis.

"Hier moet het zijn!" fluisterde Brand, ter-

wijl hij Henderson in de schaduw van een vooruitspringenden muur trok.

„Die deur zal wel bewaakt zijn, mijnheer Brand?”

„Ja, daar zullen wij op moeten rekenen, en toch moeten wij naar binnen, James — het kost wat het kost!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Van den regen in den drup.

Een oogenblik stond de jongeman in gedachten verdiept, en toen trok hij Henderson snel weer met zich mede een eind de straat in, en toen in een zeer smalle slop, waarin de huizen elkander bijna raakten, zoo zeer nijgden zij voorover, en zeide met gedempte stem:

„Ik herinner mij dat hier ergens een huis moet staan, zeer oud, van waar uit mylord en ik een paar jaren geleden binnen zijn gedrongen, zonder dat de bandieten ooit geweten hebben, hoe wij dat gedaan hebben. Misschien is die weg er nog steeds en het moet in ieder geval beproefd worden. Het zou tot niets dienen, het bij de voordeur te willen wagen, want de man die daar staat zal onmiddellijk het waarschuwingssein geven, bij het minste gerucht. Kom mede, — en laten wij hopen dat het huis er nog altijd is, en niet werd verbouwd!”

De twee mannen gingen een dertigtal schreden het slop in, en toen slaakte Brand een zucht van verlichting en hernam:

„Hier is het huis — en het is nog altijd even wankel en caduc als het toen was. Zou je kans zien, door dat keldergat naar binnen te komen?”

De reus wierp een wantrouwend blik op de nauwe opening, die daar als een zwart gat aan zijn voeten gaapte, krabde zich eens achter het oor, maar zeide toen vastberaden:

„Het zal moeilijk gaan — maar het moet, mijnheer Brand! Is dat de eenige ingang?”

„Ja James! De deur zou ons te lang ophou-

den, en bovendien moet ik juist dat gat hebben, want daar beneden moeten wij zijn!”

„Vooruit dan maar! Gij zult toch wel goed uitzien?”

„Maak je maar niet ongerust, James. Er zijn op dit uur geen menschen hier, die het ons lastig zullen maken, en agenten zeker niet!”

De reus begon met neer te hurken, en zijn voeten door het gat te steken. Tot zijn dijen ging alles goed, maar toen kwamen de moeilijkheden.

Hij zuchtte en steunde, hield zijn adem in, en trachtte zich uit alle macht naar binnen te wringen.

„Wees een beetje voorzichtig, je trekt het heele huis meel!” waarschuwde Brand hem, die zich ondanks den gevaarlijken toestand niet kon weerhouden te glimlachen, om het zonderlinge schouwspel, hetwelk de reus opleverde, die daar halverwege het gat worstelde om verder te komen. „Wacht — ik zal je buis uitrekken en je vest, misschien helpt dat wat!”

Niet zonder moeite ontdeed hij den reus achtereenvolgens van zijn overjas, zijn colbert en zijn vest, en nu slaagde Henderson erin, ten koste van heel wat schrammen en een gescheurd overhemd, en van tallooze zweetdruppelen, erin, zich door het vierkante gat te persen, hetwelk vervolgens Brand zonder de minste moeite doorliet.

Niemand had iets van die nachtelijke klau-

terpartij gezien, zoo afgelegen en stil was dit blokje, bewoond door arbeiders, die waarschijnlijk reeds lang hun zwaren slaap sliepen, om krachten te vergaren voor den volgende dag, die zich reeds begon aan te kondigen door een zwak schijnsel in het oosten.

De twee mannen stonden tot aan hun enkels in het water, dat den vloer van een vunzigen kelder bedekte.

En nu kwam zijn goed geheugen Brand te stude, want in de duisternis wist hij de vermolmdde deur te vinden, die dezen kelder verbeeldde af te sluiten. Want hij behoefde ze alleen maar open te duwen, en nu stonden de mannen aan het begin van een smerige gang, aan het eind waarvan een steenen trapje weer naar boven voerde.

Een glazen deur, die niet eens was afgesloten, hetgeen in deze wijk ook volkomen overbodig zou zijn geweest — en zij stonden op een binnenplaatsje, waar wat waschgoed over lijnen te droogen hing.

„Die schutting over — er moet een houtzagerij zijn!” zeide Brand zachtjes.

In een oogwenk waren zij over de verfelooze schutting gewipt, en nu rezen rondom hen de stapels planken op, gerangschikt langs de muren van een uitgestrekte binnenplaats, die bij een houtzagerswerkplaats behoorde.

Vlug staken zij die over, klommen behoedzaam op een van de stapels planken, en lieten zich aan den anderen kant weer zakken, tot zij alweder stonden op een soort van ingesloten plein, dat in vroeger eeuwen ook inderdaad een marktpleintje was geweest, maar nu geheel omgeven was door huizen, het eene nog ouder en smeriger dan het anderen, vervallen pakhuizen en kleine werkplaatsen van schoenmakers, kachelsmeden en timmerlieden. Overdag speelden er de havelooze kinderen uit de buurt, in de modder en het vuil, en 's nachts zaten er elkander de katten na, tenminste wanneer hun liefdesgloed niet werd gedood door het voorbijsnellen van een troep muizen, zoodat tijdelijk aan alle vrijerijen een einde werd gemaakt.

Nergens brandde nog eenig licht, en het was hier volkomen stil.

Neen, toch niet, want het geoefende oor van Brand ving eensklaps een geluid op, dat hem met een snelle beweging deed grijpen naar Henderson's arm. Hij bracht zijn mond aan het oor van den reus, en fluisterde heel zachtjes:

„Hoor je dat, James?”

De reus luisterde aandachtig en antwoordde na eenige oogenblikken:

„Ja, mijnheer Brand, nu hoor ik het ook! Dat is een geluid — alsof er — ergens gezaagd wordt!”

„Niet gezaagd, maar gevijld, James,” hernam Brand opgewonden. „Ik kan mij niet vergissen, daar wordt ergens met een vijl gewerkt! De hemel schijnt dus niet te hebben gewild, dat wij mylord in de handen van die schurken weerloos moesten achterlaten! Ik ben er zeker van — hij moet het zijn — wij zullen hem aanstonds waarschuwen! Daar ergens moet het oude pakhuis liggen — en uit die richting komt ook het geluid. Ik zal het sein geven, dan weet hij dat wij hem ter hulp zullen snellen.”

En reeds opende Brand den mond om het zachte gefluit van den merel te laten hooren, toen er plotseling iets gebeurde, dat hem van schrik deed verstijven.

Want eensklaps klonk ergens een geluid, alsof een deur openging, kreten gingen op, gevolgd door den val van een lichaam, en het geluid van een heftige worsteling en tegelijkertijd werd een zwak schijnsel zichtbaar, vlak boven den grond.

„Daar moeten wij heen, James!” riep Brand, die nu geen moeite meer deed om zijn stem te dempen. „En de hemel geve dat wij niet te laat komen!”

De beide mannen liepen zoo snel zij konden op het schijnsel toe, en moesten daartoe het binnenplein in zijn geheele lengte oversteken.

Zij struikelden over vergane balken, deden het modderige water tot boven hun ooren opspatten, maar toch kwamen zij tenslotte voor het kelderraam, waarvan een der tralies zoo goed als was doorgevild.

Een enkele blik naar beneden was hun voldoende om te doen zien hoe de zaken stonden. Met den moed der wanhoop verdedigde Raffles zich tegen vijf, zes kerels, die allen tegelijk op hem indrongen, terwijl er reeds een kreunend, en zijn hoofd betastend in een hoek lag, en een tweede juist op dat tijdstip op een verschrikkelijken vuistslag werd onthaald, die hem eveneens met een bonzenden slag tegen den muur deed belanden, en hem bewusteloos neerstortte naast zijn makker.

Maar juist toen er twee of drie kerels met messen in hun vuist op Raffles indrongen, juist toen Brand zijn revolver wilde trekken om te vuren, veranderde het tooneel op een even onverwachte, als plotselinge wijze.

Want de kelderdeur vloog wijd open en

binnen stormden op zijn minst tien politieagenten, die geen tijd lieten verloren gaan met praatjes, maar dadelijk met hunne knuppels op de hoofden der bandieten begonnen los te slaan, en degenen die dadelijk de handen opstaken met hunne revolvers in bedwang hielden en boeiden.

De twee mannen daarbuiten hadden zich dadelijk plat neergeworpen, en keken hijgend, ademloos toe, wat er verder zou geschieden.

Zouden de agenten Raffles aanzien voor een slachtoffer van de schurken en hem dadelijk op vrij voeten stellen?

Neen helaas — het liep heel anders, of liever — het liep, zooals het wel moest loopen! Want Ham Davy in persoon, die al geboeid was, schreeuwde, terwijl zijn met bloed bevoopen oogen fonkelden van onbevredigde wraakzucht:

„Als wij er aan moeten — neem hem dan ook maar mee! Het is John Raffles, en als jullie niet gekomen waren, was hij er nu al om koud geweest!”

Schielijk wendden twee of drie mannen zich naar Raffles om, die hijgend en bloedend midden in den kelder stond, en een hunner vroeg streng, hem zijn revolver onder den neus houdend:

„Is het waar wat Davy daar zegt?”

„Hij maakt praatjes!” antwoordde Raffles rustig, even de schouders ophalend.

„Maak ik praatjes?” brulde Davy woest. „Dan ben je zeker in een paar uren tijds iemand anders geworden! Agent, als je promotie je lief is, laat je dan niet in de luren leggen door hem! Het is John Raffles, dien jullie al jaren zoeken, en anders mag je me nog vannacht ophangen!”

De agent was jong en eerezuchtig, hij meende redenen te over te hebben om wantrouwend te zijn jegens dezen man, die hier in een zoo woesten strijd met de bandieten was aangekomen — en het volgende oogenblik zaten de blinkende boeien om de polsen van den Grooten Onbekende, die met recht kon verklaren, dat men den dag niet moest prijzen voor den avond, en die van den wal in de sloot was geraakt!

Hij dacht er geen seconde aan, zich te verzetten, maar keek den agent glimlachend aan en zeide slechts:

„Binnen een paar uren zul je je dwaling wel inzien, agent!”

„Dat hoop ik voor u, mijnheer!” zeide de man droogjes. „Dat zal op het bureau van politie worden uitgemaakt.”

Het was alsof Henderson een beweging wilde maken om de tralie geheel los te rukken en zich door het nauwe gat naar binnen te wringen, maar Brand drukte hem met kracht neer, en fluisterde hem in:

„Ben je krankzinnig geworden, James? Je zoudt niet eens halverwege komen, of je zoudt al tot een zeef zijn geschoten! Wij moeten anders te werk gaan! Dit is nu eenmaal geschied, en alleen list kan mylord nog bevrijden. Kom onmiddellijk mee — wij moeten zien wat er nu met hem gebeurt.”

Raffles werd door twee mannen stevig vastgegrepen, en weggevoerd — maar toen hij een paar stappen in de gang had gedaan ving zijn oor een geluid op dat hem heel even deed glimlachen, en zijn blik verhelderde — het was het teedere gefluit van den merel — zeker een van die kleine vogels, die zoeven ontwaakt waren om den komenden dag te begroeten. . . .

De politie deed dien nacht een zeer goeden vangst! Het was louter toeval, dat zij in het oude pakhuis, hetwelk reeds sedert eenigen tijd verdacht werd, een inval deed, den schildwacht wist te overrompelen, voor hij het waarschuwingssein kon laten hooren, en twaalf zeer gevaarlijke schelmen kon arresteren.

En aan dat toeval heeft Raffles waarschijnlijk zijn leven te danken gehad.

Met zijn vrijheid zag het er intusschen donker uit, want de waakzame agenten verlieten hem geen seconde uit het oog, en onderscheidden hem met een toezicht, dat in ieder geval bewees, dat de waarschuwende woorden van Davy niet nutteloos waren gesproken.

Het is waar dat er in de laatste jaren niet minder dan drie en twintig personen waren gearresteerd, voornamelijk op last van Hoofdinspecteur Baxter, die men er van verdacht, met den lang gezochten Gentleman-Inbreker identiek te zijn, maar een vier en twintigste kon er nog wel bij. En in ieder geval was het de plicht der agenten, de waarschuwing van dien bandiet niet in den wind te slaan!

Het vervoer naar het hoofdbureau van politie geschiedde in vier gereedgehouden, groote politieauto's, en iedere kans tot ontsnapping was van te voren tot mislukking gedoemd, want twee agenten hielden de kettingen van Raffles' boeien stevig vast, drie zaten er voor hem, en een zelfde aantal achter hem. Hij genoot zeker de twijfelachtige eer, het best van alle gevangenen te worden bewaakt.

Het was reeds volkomen dag, bijna half vier

in den morgen, toen de wagens eindelijk de binnenplaats opreden van het sombere hoofdgebouw van politie, en de gevangenen werden aanstonds voor den dienstdoenden inspecteur geleid, die hun een kort verhoor afnam.

En als Raffles ook nog maar een flauwe hoop had gekoesterd, dat men hem in vrijheid zou hebben gesteld, zoo vervloog die al heel spoedig.

Want daar waren nog vier mannen, een weinig gehavend weliswaar, maar goed bij hun positieven, die wilden bezweren, dat zij den gevangene, hoe dan ook zijn naam mocht zijn, dien eigen nacht hadden aangetroffen voor de brandkast van graaf Winston.

Dit feit was natuurlijk niet te loochenen en zoo werd Raffles voorloopig vastgehouden alleen op de betichting van inbraak, gepleegd in het deftige huis aan de King Albert Lane.

Of hij werkelijk John Raffles was zooals Davy beweerde, zou het onderzoek moeten uitwijzen.

Want zijn instinct zeide John Raffles dat hij verstandig zou handelen, zijn identiteit niet te verraden. Hoe langer men in het onzekere daaromtrent bleef, hoe beter het zou zijn.

Hij wist dat hij dien eersten nacht in een der cachotten van het hoofdbureau zou moeten doorbrengen en pas naar het Huis van Bewaring zou worden overgebracht, wanneer hij den volgenden dag door den rechtercommissaris zou zijn ondervraagd.

Hij deelde dus dit lot met de andere arrestanten, nadat dezen in den breede hadden verklaard, wat er dien nacht geschied was — en zelfs wat ze met Raffles hadden voorgehad. Ook dat ware trouwens moeilijk te ontkennen geweest, want in den kelder had men de doode giftslangen gevonden, den korf, de fluit van den slangenbezweerder — alle zaken, die maar al te duidelijk aantoonen, welk een verschrikkelijk uiteinde de leden van de Bende der Raven Raffles beschoren hadden.

Raffles werd naar een der cachotten gelijkvloers gebracht, en men liet hem pas alleen, nadat men hem gedwongen had, zich volkomen te ontkleeden, zijn kleederen stuk voor stuk had onderzocht, ook de voering, hem den mond had laten openen, om te zien of hij daar niets verborgen had, naar geheime zakken had gespeurd, hem niet zonder moeite de valsche pruik had afgenomen, en toen ook zijn dik haar had onderzocht, zeker omdat een van de oudste agenten zich nog herinnerde, hoe de Groote Onbekende eertijds eens was ontkomen met de hulp van een paar uiterst fijne zaagjes

en vijltjes, die hij in zijn haar had verborgen weten te houden.

En pas toen men dit grondig onderzoek had ingesteld, kreeg hij zijn kleederen weer terug, zijn krabben en wonden werden verzorgd, en men liet hem aan zijn lot over.

En Raffles maakte van zijn eenzaamheid in de cel het gebruik, dat hij er bij twee, drie voorgaande gelegenheden van gemaakt had — hij strekte zich op de harde brits uit, en sliep eenige oogenblikken later zoo vast, alsof hij zich in zijn eigen, zacht en geriefelijk bed in het kleine heerenhuis bevond, dat hij misschien in langen tijd niet zou terugzien.

Hij sliep vier uren aan een stuk, en werd toen gewekt door den cipier, die hem luid toeriep door het getraliede raampje in de stalen deur.

Hij was onmiddellijk klaar wakker, en ook dadelijk tot het besef van zijn toestand geraakt, en zat al overeind op zijn brits, om den cipier glimlachend toe te knikken:

„Goeden morgen! Goed geslapen, vriend?” vroeg hij.

„Ik denk dat ik wel beter geslapen zal hebben dan jij, schavuit!” bromde de cipier kortaf. „Hier is je brood.”

Het handbreede luikje ging open, en een half brood werd Raffles toegestoken waarop het luikje aanstonds weer gesloten werd.

Raffles begon met zich te wasschen, want men had hem natuurlijk de boeien afgenomen in de cel, en at toen met smaak een groot gedeelte van het brood op, ofschoon het tamelijk hard was. Hij dronk wat van het water, legde zich rustig weer op de brits neer, en het volgende oogenblik sliep hij alweder.

Het was reeds over tien, toen hij weer wakker werd door het knarsen van de sleutels in het slot, en een oogenblik daarna trad een cipier en twee helpers binnen. Hij kreeg de boeien weder aan, en de cipier beval barsch:

„En zet je nu maar schrap — want er hangt je wat boven het hoofd!”

Raffles trok zijn onschuldigste gezicht, maar hij gaf geen antwoord.

Hij begreep wel, dat hij thans ondervraagd zou worden, waarschijnlijk door den rechtercommissaris.

Dat bleek ook juist te zijn, want men bracht hem door een aantal gangen naar het vertrek van den commissaris, dat hooge, getraliede vensters had.

Raffles kende dit vertrek. Hij was er al een paar maal eerder geweest, hoewel onder zeer verschillende omstandigheden. Toen was hij

vrij man, en de hoofdcommissaris had hem de eerste maal beschouwd als een particulieren detective, den tweeden keer als een beroemden Professor — maar ten derde male zou men hem aanzien voor John Raffles, dat wist hij maar al te goed.

Het moet gezegd worden dat hij er in zijn tamelijk gescheurde kleederen en zijn gelaat met eenige krabwonden niet op zijn voordeeligst uitzag, toen hij tot voor de smalle tafel werd geleid, waarachter de commissaris was gezeten, die hem geruimen tijd zwijgend met de grootste aandacht opnam.

De cipier was achtergebleven, maar daarenboven hadden nog vier agenten last gekregen, in de kamer te blijven — want met een man als Raffles waren bijzondere voorzorgsmaatregelen, zeker niet overbodig.

Eindelijk wierp de commissaris zich achterover in zijn stoel, en begon:

„Laten wij maar met de deur in huis vallen, nummer 23! Er zitten hier op het oogenblik vier mannen gevangen, die een eed willen doen, dat ze je vannacht hebben betrapt voor de geopende brandkast van Graaf Winston, in Hamilton Mansions, is dat zoo?”

„Dat zij het bezweren willen? Hoe kan ik dat weten, commissaris?”

„Zoekt geen uitvluchten, maak geen grapjes, en tracht geen tijd te winnen nummer 23!” hernam de commissaris toornig. „Ik wil weten of je daar vannacht was?”

„En als ik het bekende?”

„Dan zou je zeker het verstandigst doen! Je kunt het niet ontkennen — er zijn vier getuigen!”

„Het zijn geen erg deftige getuigen, commissaris!”

„O, hun deftigheid zou ik buiten beschouwing laten!” hernam de politiebeambte schouderophalend. „Menigmaal treedt als Kroongetuije een schelm op, die wij niet graag aan onze tafel zouden ontvangen! Wat niet belet, dat menigmaal de getuigenis van zoo'n man voldoende was, om een beklagde aan de galg te helpen!”

„Soms bij vergissing, mijnheer, soms bij vergissing!” merkte Raffles droogjes op.

„Maar in dit geval zijn het er vier!” hernam de commissaris streng. „Ik neem dus voorlo-

pig aan dat je daar hebt ingebroken. Je bent dus een inbreker. Je maakt echter volkomen den indruk van een heer te zijn, No. 23. Je begrijpt zeker wel waar ik heen wil?”

„Toch niet, commissaris!” antwoordde Raffles met een beminnelijken glimlach.

„Komaan — houdt je niet van den domme!” riep de commissaris ongeduldig. „Die mannen hebben gezegd dat jij John Raffles was!”

„Hoe weten zij dat?” vroeg Raffles onnoozel.

„Jij zelf hebt het hun gezegd!”

„Pardon, ik heb het alleen maar niet tegen gesproken!”

„Dat is volkomen hetzelfde! Die mannen zijn jarenlang in het vak, en zij verzekeren dat zij je aan den gang hebben gezien, en dat er in heel Londen, ja, in heel Engeland maar één man is die er binnen zulk een korten tijd in zou slagen een zoo fijn, ingewikkeld brandkastslot te openen — en die man heet John Raffles.”

„Wel, dat is natuurlijk heel vleierend voor mij — maar acht gij dat zelf een voldoende bewijs?”

De commissaris gaf niet dadelijk antwoord, maar keek Raffles eenigen tijd strak aan, met zijn gouden potlood spelend, en zeide tenslotte afgemeten:

„Misschien niet! Maar wij hebben den tijd. Wij kunnen wachten. Wij zullen een onderzoek instellen — en dat zal wel zaken aan den dag brengen, die het voor u onmogelijk maken, langer te huichelen.”

„Ik bemerk tot mijn genoegen dat no. 23 niet meer met jij en jou wordt aangesproken!” zeide Raffles met een fijn glimlachje. „Dat beschouw ik als een vooruitgang, — en een hoopvol teeken! Wat nu uw bewijzen betreft, mijnheer — ik wacht ze vol vertrouwen af!”

De commissaris gaf den cipier een wenk, de agenten namen Raffles weder in hun midden en hij werd weder naar zijn cachot teruggebracht.

Toen hij door de lange, gewitte gang liep, waarvan de zeer hoog aangebrachte ramen openstonden, hoorde hij daarbuiten het zachte gefluit van den merel....

ZESDE HOOFDSTUK.

Mijnheer Baxter ontvangt damesbezoek.

Het kon omstreeks een half uur later zijn toen mijnheer Phileas Baxter in een zeer opgewonden toestand zijn particuliere werkkamer in het hoofdbureau van politie binnentrad.

Hij had den vorigen dag een dienstreis moeten maken, waarvan hij een uur te voren in zijn woning was teruggekeerd, en daar ontving hem zijn dienstmeisje met de opzienbarende, de bijna ongeloofelijke mededeeling, dat John Raffles, de lang gezochte Gentleman-dief, goed en veilig opgesloten zat in een der cachotten van het hoofdbureau.

Baxter ontving die mededeeling, die telefonisch naar zijn woning was gemeld, met een mengeling van groote opluchting, blijdschap en teleurstelling.

Blijdschap omdat dan toch eindelijk die geheimzinnige avonturier geknipt was, en Londen beveiligd zou zijn voor zijn stoutmoedige aanslagen — teleurstelling, omdat niet hijzelf de man was geweest, die den „gevaarlijken misdadiger” had kunnen arresteeren.

Hij verwisselde haastig zijn reiskleeren tegen zijn uniform, en liet zich dadelijk naar het bureau rijden, waar hij Marholm, zijn particulieren secretaris, reeds op hem vond wachten, gezeten in zijn oude hoekje, en bezig met het nazien van rapporten en het schiften van de ingekomen brieven.

Mijnheer Baxter hing zijn uniformpet en mantel aan den kapstok, veegde zijn bezweet voorhoofd af, en begon dadelijk:

„Wel, Marholm — dat is me een bericht! Wie zou het voor mogelijk hebben gehouden! Vertel mij eens onmiddellijk hoe de zaak zich heeft toegedragen, en hoe die slimme vos ten slotte toch nog in de val is geloopen.”

Hij had zich in zijn gemakkelijken schrijfstoel laten vallen, achter het monumentale bureau, vouwde zijn handen over zijn dikke buik, en zette zich tot luisteren.

En de kleine man met zijn slim vossengezicht, die al vele jaren zijn vertrouwde was, maar hem nooit zijn critiek had bespaard, be-

gon het verhaal te doen van al datgene, wat den lezer reeds bekend is.

En terwijl hij vertelde, sloot Baxter de oogen, en zag er nu uit als een vette poes, die zich in het zonnetje koestert, met zijn schuin-gehouden hoofd, zijn zacht blozende wangen, en den breeden glimlach om zijn dikke lippen.

Hij viel zijnen secretaris geen enkele maal in de rede, en toen Marholm eindelijk zweeg bleef Baxter nog eenige oogenblikken zoo zitten, met de oogen dicht. Voor ieder ander zou het kunnen schijnen, alsof hij sliep, maar de oude Marholm wist wel beter. Baxter genoot op dat oogenblik van de mededeeling van den ouden man, hij zoog er als het ware op, als op een fijne bonbon, hij genoot er van, het was alsof hij den smaak proefde van dat heerlijke, onverwachte, nooit gehoopte bericht dat daar als manna uit den hemel op hem was neerge-daald. Het was ook bijna niet om te gelooven!

Jaren had hij er aan besteed, om het spoor te vinden van dien stoutmoedigen avonturier, die hem een paar malen ook inderdaad in handen was gevallen, als het ware bij toeval, en hem telkens weer had weten te ontsnappen. Duizenden waren ten koste gelegd aan maatregelen tegen den onvindbaren Gentleman-Inbreker, zonder dat de politie er ooit in had kunnen slagen, hem onschadelijk te maken! Reeds had hij bijna de hoop opgegeven, den geduchten tegenstander nog ooit in handen te krijgen — en nu had dat onverwachte bericht, die ongeloofelijke mededeeling hem eensklaps in den zevenden hemel gebracht! Raffles was gearresteerd, hij bevond zich in een van de cachotten, en hij zou er wel voor zorg dragen, dat hij hem thans niet meer zou ontkomen.

Eindelijk sloeg Baxter langzaam de oogen op, strekte met een werktuigelijk gebaar de hand uit naar zijn steeds bij de hand staand kistje sigaren, nam er zachtjes neuriend een sigaar uit, en sneed daar met de grootste zorg de punt af.

Hij stak er den brand in, liet zich achter-

over in zijn stoel glijden, slaakte een diepen zucht, en blies een veervaarlijke rookwolk naar de zoldering.

Toen zeide hij:

„Marholm, ik voel mij vanmorgen een waarlijk goed mensch! Ik zou in staat zijn om heel Londen aan mijn borst te drukken! De droom van mijn leven is verwezenlijkt. Eindelijk zullen dan die vervloekte bladen eens ophouden met hun eeuwige critiek en mij de eer geven die mij toekomt.”

„Ongetwijfeld, mijnheer Baxter! Zij zullen schrijven, dat de fortuin u als het ware in den slaap is aangewaaid. Want als mijn geheugen mij niet bedriegt, waart gij in een hotel in Dover, toen Raffles gearresteerd werd.”

Baxter wierp zijn rechterhand een boozen blik toe, schurkte zich heen en weer in zijn stoel, en viel barsch uit:

„Tracht nu maar niet, mijn goed humeur te bederven! In ieder geval ben ik de hoofdcommissaris van deze wijk, en in mijn wijk is hij gevangen! Hij zit goed en wel achter slot, en....”

„Als hij het tenminste is!” merkte Marholm droogjes op.

„Als hij het is?” herhaalde Baxter langzaam, terwijl hij overeind kwam, en den secretaris strak aanzag. „Wat is dat nu voor mallepraat? Zij hebben zich toch hoop ik goed overtuigd, of hij het wel werkelijk was?”

„Dat hebben zij juist nog niet, mijnheer Baxter!” antwoordde Marholm, die ijverig bezig was met het nazien van de post. „Vier schurken verzekeren dat hij het was, en willen er een eed op doen, maar hijzelf ontkent het!”

„Dat heeft niets te beteekenen!” riep Baxter kwaad! „Hij kan wel zoo veel ontkennen! Als vier mannen het toch durven bezweren!”

„Maar het zijn inbrekers en moordenaars, mijnheer Baxter!”

„Wat komt dat er op aan? Ik bedoel — kan een moordenaar nu en dan ook niet eens een fatsoenlijk man zijn? Die brave kerels willen natuurlijk de strafmaat zooveel mogelijk verminderen, en helpen nu de Justitie, zooals ook hun plicht is! Wie heeft hen gehoord?”

„De commissaris, mijnheer Baxter, een paar uren geleden.”

„Raffles is natuurlijk ook reeds voor hem geweest?”

„Dat spreekt vanzelf!”

„In elk geval kunnen wij hem gelukkig vasthouden! De inbraak staat als een paal boven water — of durft hij die soms ook ontkennen?”

„Hij ontkent niet, en hij bekennt evenmin, mijnheer Baxter. Hij glimlacht maar, en zegt dat hij het aan de heeren overlaat, het bewijs te leveren dat hij werkelijk de brandkast geopend heeft.”

„Nu, voor dat bewijs zullen wij wel zorgen!” hernam Baxter grimmig. „Laat dat maar aan mij over! Die vier kerels hebben hem immers gesnapt, als ik je goed begrijp?”

„Dat zeggen zij tenminste!”

„Als zij het zeggen, dan is het ook zoo!” riep Baxter kwaad. „Waarom zouden die brave lieden er om liegen? Wat hebben zij er bij te winnen? Ik zal zorgen dat zij alle vier als Kroongetuigen mogen optreden!”

„Dat zullen zij zeker erg op prijs stellen, mijnheer Baxter!” hernam Marholm spottend. „Want op die manier loopen zij natuurlijk hun straf vrij.”

„Wat zou dat? Als wij daardoor maar bereiken, dat Raffles onschadelijk wordt gemaakt! Een Raffles weegt toch zeker wel op tegen vier onnoozele inbrekers! Behooren zij tot een Bende?”

„Ja, mijnheer Baxter — tot de Bende der Raven! Ik behoef er u zeker niet aan te herinneren, dat het een van de gevaarlijkste van Londen is!”

Baxter deed een paar lange trekken aan zijn sigaar, en scheen diep na te denken.

„Waar zit die kerel nu ergens?” vroeg hij toen weer.

„In een cachot gelijkvloersch, mijnheer Baxter!”

„Het is toch een stevig cachot hoop ik?”

„Het is een cachot als ieder ander, mijnheer Baxter!”

„Maar dat is niet voldoende!” riep Baxter toornig. „Wat drommel, — een man als Raffles breekt uit een cachot als niemand anders!”

„Er zijn speciale voorzorgsmaatregelen genomen, mijnheer!”

„Waarin bestaan die?”

„Onder het kleine raam staat een politieagent, aan de buitenzijde, wat anders nooit gebeurd, en de cipier werpt om de tien minuten een blik door het luikje, om zich te overtuigen dat onze gevangene er nog is!”

„Wat doet hij op het oogenblik?”

„Hij slaapt, mijnheer Baxter!”

„Wat een karakter!” barstte Baxter uit. „Wat een minderwaardig, door en door slecht karakter! Slapen, terwijl men in zulk een toestand verkeert, terwijl de Gerechtigheid zich gereed maakt... haar vleugelen... haar klauwen, wil ik zeggen...”

„Om den hals van het slachtoffer dicht te knijpen!" hielp Marholm zijn chef hulpvaardig op weg.

„Dat had ik willen zeggen, Marholm, dat had ik willen zeggen, als jij me weer niet in de rede was gevallen!" gromde Baxter verstoord. „Ik vind dat men onder dergelijke omstandigheden niet slapen mag! Maar ik heb het altijd wel gezegd, dat die man geen hart had, geen greintje begrip van wat past en wat niet past, geen ziertje menschelijk gevoel!"

„Neem mij niet kwalijk mijnheer Baxter, maar dan heeft u toch altijd verkeerd gedacht!" zeide Marholm bedaard. „Ik denk er niet aan, partij te kiezen voor Raffles, maar ieder onbevooroordeeld man zal toch moeten erkennen, dat hij weliswaar een dief is, dat hij miljoenen gestolen heeft — maar nimmer om zichzelf te verrijken!"

„Het mocht wat!" riep Baxter schamper uit. „Intusschen leefde die mooie mijnheer, die nobele ridder dan toch maar als een grand seigneur, of wou je dat soms ook tegenspreken?"

„Het valt niet tegen te spreken, want het is zoo!" antwoordde Marholm even rustig. „Wij moeten echter toegeven, dat hij dit leven wel moest voeren, om des te beter zijn doeleinden te kunnen bereiken!"

„Waarom zeg je niet dadelijk dat hij een slachtoffer is!" viel Baxter kwaad uit, en hij liet zijn sigaar er bij uitgaan.

„In zekeren zin is hij dat ook, althans hij beschouwt zichzelf als zoodanig!" zei Marholm, die eindelijk met zijn brieven klaar was. „Apropos, mijnheer Baxter — u schijnt nog altijd veel aantrekkelijkheid te hebben voor sommige leden van het schoone geslacht! Ik vind hier een brief onder, rose nog wel, zooals in de ouderwetsche blijspelen gebruikt werden, en die een heel verdacht luchtje heeft. Ik heb hem nog maar niet open gemaakt!"

Mijnheer Baxter was plotseling opgerezen, met een eenigszins verhoogde gelaatskleur.

Het was lang, lang geleden, dat hij echte minnebrieven kreeg, maar zijn ijdelheid verbood hem, te gelooven dat hij ze nooit meer zou krijgen.

Hij zag er met zijn drie en vijftig jaren nog heel goed uit, al moest een bekwaam coiffeur hem menigmaal te hulp komen, met middeltes waarin de natuur in geen enkel opzicht de hand had gehad, en hij was groot, flink gebouwd, en in zijn uniform zag hij er dan toch maar wat goed uit!

Bronmend ging hij naar de tafel van Mar-

holm, en nam uit diens handen een klein briefje aan, rose gekleurd, dat hij mee naar zijn bureau terugnam, en het daar vlak onder zijn neus bracht.

Het verspreidde inderdaad een sterke geur, en het was geen ordinaair luchtje zooveel wist Baxter ook nog wel van dames parfum!

Hij maakte het briefje open, ontvouwde het velletje papier dat er in zat, en dat eveneens roze was gekleurd, en las met de grootste verbazing den korten inhoud, die volstrekt niets met liefde, of iets wat er in de verfe op leek te maken had.

„Een huwelijks-aanbod, als men vragen mag, mijnheer Baxter?" vroeg Marholm ironisch.

„Het mocht wat!" barstte de hoofdcommissaris uit. „Ik begrijp er geen steek van. Luister eens wat hier staat: „Gedenk het elfde uur van dezen morgen!" En daarachter staat een groote X. Begrijp jij wat dat moet beteekenen, Marholm!"

„Geen flauw idee van, mijnheer Baxter!" antwoordde de secretaris naar waarheid. „Maar wacht eens — heeft u misschien om elf uur een afspraak met een dame?"

„Houdt op met die dwaze grappen!" riep Baxter toornig uit. „Geloof je dat ik onder diensttijd afspraakjes maak? Voor wien zie je me eigenlijk aan? En wat moet X verbeelden? Wie is X?"

„Ik ken hem — of haar niet, mijnheer Baxter!" antwoordde de secretaris met een fijn glimlachje, „maar in de algebra wordt X altijd gezet voor „de onbekende". Is het een hoofdletter?"

„Ja, het is een groote X!"

„Nu, dan is het natuurlijk de Groote Onbekende!" hernam Marholm, en zijn pen — hij had nimmer iets van een schrijfmachine willen weten, kraste snel en ijverig over het stugge papier.

Geruimen tijd keek Baxter zijn factotum met half geopenden mond aan. Hij had het briefje nog altijd in de hand.

Hij verfrommelde het zenuwachtig tusschen zijn vingers, en mompelde ondertusschen iets onverstaanbaars.

Hij wilde juist weer een opmerking maken, toen er op de deur werd geklopt en een agent binnentrad met een kaartje in de hand, en in de houding bij de deur bleef staan.

„Wat wil je, man?" vroeg Baxter ongeduldig.

„Daar is een dame, die u dringend verlangt te spreken!" antwoordde de agent. „Zij heeft

mij dit kaartje gegeven. Zij zegt dat zij zich niet laat wegsturen en dat zij komt in verband met de arrestatie van. . . . u weet well!"

„Geef hier dat kaartje!" beval Baxter norsch. „Hoe ziet die dame er uit?"

„Heel knap, mijnheer Baxter," antwoordde de agent meesmuilend. „Een beetje opge- maakt en beschilderd zou ik zeggen, maar om den dood niet leelijk!"

Hij had intusschen het kaartje aan Baxter overhandigd, die het volgende las:

„Marja Popoulos, wenscht mijnheer Baxter dringend te spreken. Zij kan hem aanstonds mededeelen, of de man, die hij gearresteerd heeft, al of niet John Raffles is."

Nauwelijk had mijnheer Baxter den naam gelezen, of hij beval kortaf:

„Laat die dame onmiddellijk binnenkomen!"

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Als de klok elf uur slaat. . . .!

De agent verwijderde zich aanstonds weder.

Baxter en Marholm keken elkander een oogenblik zwijgend aan.

Zij dachten op dat oogenblik juist hetzelfde.

Marja Popoulos was de naam van een Griek- sche vrouw, die deel uitmaakte van de Bende der Raven en nog niet lang geleden een vrij langdurige straftijd had uitgezeten. Zij had die straf te danken gehad aan Raffles, geruimen tijd had zij, zonder het te weten, omgang gehad met den Gentleman-Inbreker, totdat zij eindelijk tot haar schade, en ten koste van

haar vrijheid begreep, wie het zoogenaamde bendelid was geweest. De zaak had destijds vrij wat opzien gebaard, en de beide mannen herinnerden zich nog heel goed, den schreeuw van haat en dolle woede, dien de vrouw in de rechtszaal slaakte, bij het vernemen van haar vonnis.

Zij had toen uitgeroepen, dol van drift haar vuisten ballend:

„Laat Raffles maar wachten, tot ik weer vrij ben — en hij zal wat zien!"

Zij had Raffles heel goed gekend — dat hij haar destijds ten verderve had gebracht stond

onomstootelijk vast, en misschien wist zij ken-teekenen aan hem, die het hem onmogelijk zouden maken, zijn identiteit te loochenen. Want een van de allermoeilijkste dingen, die zich in den strijd tegen Raffles voordeden, was juist zijn voortdurende verandering van uiterlijk, die de politie telkens weer op een dwaalspoor bracht!

In elk geval kon de vrouw kostbare inlichtingen verstrekken, en Baxter aarzelde dus geen oogenblik om haar te ontvangen.

Er werd geen woord gesproken, totdat de deur weer open ging, en dezelfde politieagent van zoeven een opzichtig gekleede vrouw binnenliet, sterk gepoederd, en die vroeger zeker mooi was geweest, met rosige haren, en die een sterke lucht van patsjoeli om zich heen verspreidde.

Haar oogen waren sterk aangezet, evenals haar lippen.

En een van haar oogen was nog op een andere wijze geverfd — denklijk door de vuist van een of anderen vriend, dien zij mishaaagd had. Zij had blijkbaar alle moeite gedaan, dat blauw weg te werken, maar het was toch nog maar al te duidelijk zichtbaar onder het laagje schmink.

De vrouw had een brutalen oogopslag, en kwam regelrecht op de tafel van Baxter toe, nauwelijks notitie nemend van Marholm, en zeide kortaf:

„Daar ben ik! Het is goed dat u me heeft laten binnenkomen. Laat hem mij maar eens zien! Hij ontkent natuurlijk, dat hij het werkelijk is? Nu, ik wil wel eens weten, of hij dat tegen Marja Popoulos durft volhouden! Jullie doen mij toch hoop ik niets? Ik heb mijn tijd eerlijk uitgezeten, en sinds dien heb ik niets op mijn kerfstok. Kan ik even gaan zitten? Ik heb mij een aap geloopt! Ik zal jullie maar niet zeggen hoe ik het gehoord heb, dat hij hier zat, want dat gaat je geen bliksem aan! Heb je hier geen sigaretten? Ik mag er zeker wel een opsteken? Dat ik er in geen twee jaren een heb kunnen rooken, dat heb ik ook aan dien ellendigen bemoeial te danken! Waar is hij? Laat hem maar eens zien, en houd me goed vast, anders krab ik hem zijn oogen uit!”

Een paar malen had Baxter gepoogd, den woordenstroom van de vrouw te onderbreken, maar hij had het moeten opgeven.

Met haar zwaar beringde vingers had zij een cigaret genomen uit haar koker, en die aangestoken.

Zij had op een onbeschaamde wijze de bee-

nen over elkander geslagen, die zichtbaar waren tot boven de knie.

Zij wierp een onverschilligen blik op Marholm, die op zijn hoekje wat scheen te suffen, en blijkbaar ergens slaap had, want hij bracht voortdurend de hand naar den mond, en wendde zich toen weer tot Baxter, ongeduldig met den voet stampend, terwijl zij hernam:

„Hoe zit het nu? Laat jullie me nog lang wachten? Ik kom hier niet louter voor mijn eigen plezier hoor!”

„Neen, dat kan ik mij voorstellen!” merkte Baxter grijnslachend op. „Nu, je hebt van ons voorloopig niets te vreezen, maar ik zou je toch aanraden, juffertje, voorloopig je betrekkingen met je kameraden af te breken — vroeg of laat brengen die je toch weer in de gevangenis, met of zonder Raffles!”

„Laat mij maar loopen!” zei de vrouw onverschillig. „Ik weet wel wat goed voor me is!”

„Nu, dan zullen we je dadelijk naar zijn cel brengen! Dan moet je maar eens zien of je hem herkent.”

Met een ruk was de vrouw van haar stoel opgesprongen.

„Naar zijn cel? Neen, merci — dan geloof ik het wel! Dan heb ik de eer, jullie ajuus te zeggen! Naar een cel krijg je me niet meer — die aardigheid heb ik door! Kom kom — jullie denken toch zeker niet dat je met een doetje te doen hebt? Dat is me lang geleden nog eens gebeurd! Ik wist van geen kwaad, ik dacht dat ik een schoone lei had, ik kom een kameraad van me opzoeken, en de smeerlappen laten me doodkalm in een leege cel binnenkuieren, en gooien de deur dicht! Ja, dat zal ik niet zoo gauw vergeten! Die stommitieit kostte me destijds ook al weer anderhalf jaar, en ze maakten er misbruik van, dat ik niet wist, nog ergens voor te moeten opdraaien! Ja, ze kenden me wel! Ze wisten dat Marja zich maar niet zoo een twee drie laat arresteeren! Zij hebben me toen wel acht dagen honger laten lijden, om me tam te krijgen. Ja, zoo was ik toen! Dus je begrijpt, een ezel struikelt niet tweemaal over dezelfde steen — ik lap het hem niet. . . . Zie dan maar dat je het zelf uitpluist. . . . tabeh, broeders!”

Weer had Baxter een paar malen gepoogd, de vrouw in de rede te vallen, en nu riep hij ongeduldig:

„Loop nu toch niet weg, Marja! Ik verzeker je dat je niets te vreezen hebt je straftijd is immers om!”

„Jawel, dat zeiden ze toen ook al, die lek-

kere jongens — en ik liep er met mijn stommen kop regelrecht in! Maar Marja is gaar geworden, in den loop van de jaren — geloof dat maar! Kort en goed, je laat hem hier komen, of ik smeer hem."

Baxter stond een oogenblik in beraad, haalde toen de schouders op, wierp eerst een blik op zijn secretaris, dan op de stevig getraliede vensters, vervolgens op zijn schrijftafel, waar hij tegenwoordig een met scherp geladen revolver bewaarde, al had hij persoonlijk een hartgrondigen afkeer van alles wat op vuurwapens geleek, en bedacht, dat er voortdurend agenten in de gang heen en weer liepen, en dat hij ten overvloede Raffles geboeid kon laten binnenkomen. En zelf die sluwe booswicht zou wel inzien, dat onder die omstandigheden elke poging tot ontsnapping bij voorbaat tot mislukking gedoemd was.

Hij ging zwiingend naar zijn schrijftafel terug, drukte op den electricischen schelknop, en wendde zich toen tot de vrouw, met de woorden:

"Je zult je zin hebben, omdat ik er nu eenmaal op sta, zoo spoedig mogelijk de identiteit van Raffles vast te stellen. Ik wil hem nog vanmiddag naar het Huis van Bewaring laten overbrengen, want dit politiebureau is me niet veilig genoeg!"

Terwijl hij sprak gingen zijn blikken naar de groote klok boven de deur, recht tegenover het bureau.

De wijzers wezen half elf aan.

Een kort oogenblik dacht hij aan het zonderlinge, sterk geparfumeerde papier, maar reeds moest zijn aandacht zich tot iets anders bepalen, want de dienstdoende agent trad weer binnen, salueerde, en vroeg:

"Heeft mijnheer gescheld?"

"Nee, ik heb de aria uit Faust gezongen!" antwoordde Baxter, die altijd geneigd was tot een grapje, als hij in zulk een zonnig humeur verkeerde. "Breng Raffles hier!"

"Hier komen mijnheer?" herhaalde de agent verwonderd.

"Is dat zoiets bijzonders?"

De agent dacht er het zijne van.

Uit deze zelfde kamer was Raffles drie jaren geleden ontsnapt op een zeer brutale wijze.

Het is waar — sinds dat fatale oogenblik waren er zware tralies voor de vensters gemaakt, men zou thans ook wel beter oppassen — maar het leek hem toch een gewaagde onderneming.

Intusschen — hij had zijn opdracht gekregen, en moest er zich aan houden.

De politiebeambte wendde zich reeds weder naar de deur, toen Baxter hem terughield met de woorden:

"Wacht even! Doe hem de boeien aan, voor hij hier komt — en laten het stevige zijn! Is hij goed gefouilleerd?"

"Wij hebben hem, met u permissie, moeder-naakt ontkleed, mijnheer, en geen plekje van zijn huid ondoorzoch gelaten!" antwoordde de agent grinnikend.

"Hij kan zelfs geen speld ergens verborgen hebben!"

"Des te beter! Hij had altijd van die onverwachte grapjes, die voor mij heel onaangename gevolgen hadden, is het niet zoo Marholm?"

"Altijd grapjes, die onaangename gevolgen hadden!" mompelde Marholm suffig, en als in een droom.

"Waarom doe je hem eigenlijk geen kanonskogel aan zijn beenen?" vroeg de vrouw spottend, „je moet met een kerel als hij is op alles verdacht zijn. En schiet nu een beetje op, want buiten staat een vriendin op mij te wachten!"

Baxter gaf den agent een wenk en de man verliet de kamer.

De vrouw was weer gaan zitten, en trok langzaam aan haar sigaret, met een uitdrukking op haar gelaat, die weinig goeds voorspelde voor den gevangene.

Er werd weinig meer gesproken.

Baxter was in een buitengewone gemoeds-toestand, en voelde zich koortsig. Dat kwam zeker van de spanning.

Hij bracht nu en dan zijn hand aan zijn hoofd, en mompelde ongeduldig:

"Ik geloof waarachtig dat ik vandaag weer pijn in mijn hoofd krijg. Dat komt ervan — steeds als er met Raffles iets aan de hand is, krijg ik barstende hoofdpijn. Nu, vanmiddag hoop ik voorgoed van hem verlost te zijn en hem terug te zien als hij tusschen de tralies van de beklagdenbank staat!"

"En daar zal hij ook komen te staan, als het aan mij ligt!" zeide de Grieksche, die de laatste woorden verstaan had. „Als hij het is, dan zal hij het voor mij onmogelijk verborgen kunnen houden!"

"Ik hoop het," zuchtte Baxter, terwijl hij zwaar in zijn stoel neerviel. „Marholm, nu moet jij me toch eens zeggen. . . luister eens, Marholm! Bij mijn arme ziel — ik geloof dat

de kerel in slaap is gevallen! Ja, hij wordt erg oud, mijn brave Marholm, en ik geloof dat het langzamerhand tijd wordt, om hem te pensionneeren!"

„Dat zal van de warmte komen," zeide de vrouw kort. „Het is hier ook om te stikken! Foei, wat een benauwde lucht!"

Op dat oogenblik werd juist de deur weder geopend, en Raffles trad binnen, op den voet gevolgd door twee agenten, die dadelijk de deur achter zich sloten.

Zijn handen waren geboeid.

Hij keek even nieuwsgierig rond, niet veel begrijpend van dezen plotseligen oproep, totdat zijn blik viel op de Grieksche vrouw, die hem met oogen gloeiend van haat aanzag.

Zij trad langzaam op hem toe, met de handen in de zijde, en bracht haar gelaat vlak bij het zijne, terwijl zij hem toesiste:

„Nu, ik geloof niet dat ik lang hoef te kijken om je te herkennen, mijnheer Raffles. En jij, weet jij nog wie ik ben? Herken jij Marja Popoulos niet? Ik zou het wel zeggen! Nu, wat heb je te vertellen? Geen oortje meer waard! Geboeid en wel? Waar is nu je brutaliteit? Waar is je trots en je fierheid? Boeien om zijn polsen — als een rat gevangen in den val!"

„Zou je alsjeblieft een beetje achteruit willen gaan?" vroeg Raffles. „Het is om onpas-selijk te worden. Je gebruikt naar het schijnt nog altijd dezelfde ordinaire odeur!"

„Achteruit? Voor jou?" riep de vrouw met een schelle stem. „Nu, dat zullen wij eens zien! Geen stap achteruit! En nu moet ik toch eens kijken, hoe het staat met dat kleine lid-teeken — je herinnert je wel? Weet je nog wel die jaap met dat mes, die op je rechter sleutelbeen afstuitte? Dat was heel jammer, mijnheer Raffles. Och ja, ik behoef het eigenlijk niet eens meer te zien — mijn instinct zegt me, dat jij het bent — maar we moeten zekerheid hebben, nietwaar mijnheer Baxter?"

De vrouw was nog dichter op den machte-loozen gevangene toegetreden, en begon met vingers, die van woede en opwinding trilden, de knopen los te maken van het gescheurde colbert en het vest, en toen rukte zij woest het hemd terzijde, zoodat de borst van Raffles ontbloot werd, en riep zegevierend:

„Ik had het immers wel gezegd! Ja, een ander zou het niet zoo gemakkelijk ontdekt hebben — maar ik heb goede oogen, en mijn haat is mij een goede bril! Het is nog maar een kleine schram, bijna onzichtbaar — maar zij is er! Nietwaar, Raffles, dat lichtroode streep-

je, dat maar heel weinig uitsteekt tegen je huid — daar, ken je er den oorsprong nog van?"

Raffles wierp de vrouw een duisteren blik toe, en antwoordde toen:

„Ik heb dien dolkstoot opgelopen bij een ongelijken strijd tegen je makkers, canaille! Als de politie wist wat dankbaarheid was, zou ze zich dat wel herinneren. En ze zou het in aanmerking nemen ook. En wat verder?"

„Wat verder?" gilte de vrouw opgewonden. „Wel, niets anders dan dat nu je rijk uit is! Bij God, het spijt mij half, dat het zoo geloo-pen is, en dat je nu de rest van je leven, het mooiste gedeelte tenminste in de gevangenis kunt doorbrengen. Hoe graag had ik je met deze eigen handen het leven uit je strot geknepen!"

De vrouw hief beide handen met gekromde vingers als klauwen naar Raffles op, en een oogenblik scheen het, alsof zij de daad bij het woord wilde voegen.

Maar een blik op de agenten bij de deur scheen haar tot andere gedachten te brengen.

Zij haalde de schouders op, en vervolgde:

„Zoo is het ook goed! Mij zul je niet meer zien, en dat is het voornaamste, en als je mij soms noodig hebt als getuige, hoofdcommis-saris — Marja Popoulos is altijd tot uw dienst! O, wat verlang ik naar den dag, dat ik je uitgestreken tronie in het beklagdenhok zal zien, Raffles! Wat dunkt je, mijnheer Baxter — heb ik u een grooten dienst bewezen of niet?"

„Een dienst dien ik niet gauw zal vergeten, miss — miss — hoe was ook weer uw naam? Wat vreemd is dat — ik kan hem mij plotse-ling heelemaal niet herinneren... die druk-king in mijn hoofd... ik heb nog nooit zoo'n vreeselijke hoofdpijn gehad. Wij zullen de kleine zitting maar voor geëindigd verklaren, ik ben u heel erkentelijk! En als we u noodig hebben, als... hoe zij u ook weer — als ge-tuige, dan zullen wij u een boodschap stu-ren — geef aanstonds uw adres maar op aan, aan den butler... aan den dienstdoenden brigadier, wil ik zeggen. Ja, het is hier wer-kelijk erg benauwd, u had gelijk! Als Raffles weg is, zullen wij eens lachen... luchten, wil ik zeggen. Agenten, brengt hem weer weg — en wijs mijn lieve bezoeker den weg naar de danszaal... naar de straat... bui-tingewoon vreemd... het is alsof ik mijn gedachten niet meer bij elkander kan hou-den... heeft u nog iets te zeggen, miss... miss Dingens?"

„O, nog maar heel weinig! Ik wil alleen maar zeggen, dat de klok aanstonds elf uur zal slaan, ben je klaar, Raffles!”

„Ja, klaar!” antwoordde deze.

Er klonk een kletterend geluid, en de boeien vielen van zijn polsen.

Hij stond met zijn rug naar de deur, en de kleinste van de beide agenten had er nog niets van gemerkt.

Het was echter alsof die woorden voor den grootste, een reus van een kerel, een sein waren geweest, want met een enkelen stap was hij bij zijn collega, drukte hem met de eene hand den mond dicht, en greep hem met de anderen bij den gordel, ter hoogte van zijn revolver, zoodat de man noch kon schieten, noch kon schreeuwen.

Raffles was in een ommezien bij hem, ontam den agent zijn revolver, en propte hem een doek in den mond, om hem het schreeuwen geheel te beletten.

De reus wentelde hem om, als een visch in de braadpan, en met zijn eigen koppelriem, en een stuk gordijnkoord werden hem armen en voeten stijf gebonden, maar niet dan nadat de wild spartelende agent ontdaan was van zijn uniform.

En terwijl Raffles zich in allerijl begon uit te kleeden, stond de gewaande Grieksche reeds voor de schrijftafel van Baxter, die dit korte tooneel dat ternauwernood vijf seconden had geduurd, met uitpuilende oogen en wijd geopenden mond had gevolgd.

Zij hield een groote revolver recht voor zich uit, waarvan de loop wees in de richting van Baxter's maagkuiltje.

„Waarde Hoofd-commissaris,” begon zij met zachte stem, „uw gezond verstand zal u wel zeggen, dat iedere poging tot verzet van uw kant de noodlottigste gevolgen zou kunnen hebben.”

„D—doe — d—doe d—die revolver weg!” stotterde Baxter, doodsbleek. W—waar komt ineens die tweede vrouw vandaan?”

„Ik ben nog maar alleen, mijnheer Baxter!” zeide de vrouw glimlachend. „Als u er twee meent te zien, dan komt dat — door het rose briefje! Was het geen goede vondst? En toch — hoe eenvoudig! Die arme Marholm heeft het onvoorzichtig genoeg ook al in de handen gehad en er aan geroken — u ziet de resultaten — de goede oude man slaapt zoo vast als hij thuis in zijn bed maar zelden zal hebben gedaan!”

Inderdaad — de secretaris had kalmpjes

zijn armen op zijn tafel gespreid, en daarop zijn hoofd doen rusten, en hij sliep rustig als een zorgeloos kind.

„Onbegrijpelijk!” steunde de heer Baxter.

„Volstrekt niet zoo onbegrijpelijk, mijn waarde heer! Het goedje, waarin wij dien brief hadden gebaad, heeft een zeer krachtige uitwerking op het zenuwstelsel, en is nog krachtiger in zijn invloed dan morphine, al duurt het een weinig langer. Over een kwartier zult gij even vast slapen als uw oude vriend Marholm!”

Baxter keek de vrouw tegenover hem suffig aan, streek zich eens met de hand over het voorhoofd en vroeg toonloos:

„Wie is u?”

„Ik ben een vriend, de beste vriend van Raffles, mijnheer Baxter!” antwoordde Charles Brand glimlachend. „Ik was volkomen op de hoogte van wat er met de echte Marja geschied is — en daarvan heb ik een gepast misbruik gemaakt. Leek ik niet een beetje op haar?”

„Op den baardigen duivel lijk je!” stamelde Baxter, wiens oogen dreigden dicht te vallen. „O, ik driedubbele ezell! Ik had het moeten vermoeden, dat er iets achter school!”

„Dat inzicht komt te laat, mijnheer Baxter!” zeide Brand koeltjes. „Misschien zal het u een les zijn, voortaan een weinig wantrouwend te zijn — ofschoon ik moet vreezen, dat gij onverbeterlijk zijt!”

„Dat de drommel je hale — Marja Po — pop — popou . . .”

Dit was het laatste, wat Brand voorloopig van den heer Baxter te hooren zou krijgen.

Het hoofd van den politiechef was voorovergeneigd, tot het zijn borst bereikte.

Hij zwaaide in zijn stoel heen en weer — en eensklaps spreidde hij de armen wijd uit op het tafelblad, legde er het zware hoofd op, slaakte een diepen zucht, en sliep.

Brand liet zijn revolver zakken, luisterde even aan de gesloten deur, en vroeg zacht:

„Hoe staat het er mee, Henderson?”

„Wij zijn zoo goed als klaar, mijnheer Brand!” antwoordde de reus, die in de uniform van politieagent zoo voortreffelijk geholpen had om de gewaagde onderneming te doen slagen.

Raffles had zich in de blauwe kleeren van den geknevelden agent gestoken, keek de kamer eens rond, en kreeg een valies in het oog, dat hem zeer bekend voorkwam. Hij nam het op, woog het op de hand, en zeide koeltjes:

„Hierin zit de inhoud van de brandkast van graaf Winston! Ik had het bijna vergeten! Vooruit, vrienden, niet langer getalmd!"

Vijf minuten later hadden eerst de gewaande Grieksche, daarop de twee even onechte

agenten de gevaarlijke plek verlaten, terwijl daarboven in de stille kamer Baxter begon te snurken met de kracht van een naderende donderbui....

De volgende aflevering (No. 642) bevat :

Het Graf van Koningin Asana.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885